د باد په کنډوالو کې

د شعرونو ټولګه

Ketabton.com

صدیق کاوون توفاني

۱۳۸۱ لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

كتاب پېژندنه:

نوم	: د باد په کنډوالو کې
ويناوال	: کاوون توفاني
مهتمم	: عبدالهادي هادي
چاپ شمېر	: ۵۰۰ ټوکه
چاپ نېټه	: ۱۳۸۱ لمېز/ ۲۰۰۲ م
کمپوزر	: ذشفق
د پښتۍ خطاط	: استاد د قمرالدين چشتي

چاپ او کمپيوټر ځاى

دانش کتابتون ، قصه خوانى بازار ، پيښور

د انټير نيټ په مخ ترتيب او ډيزاين کوونکې : سمسور حبيبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسريزې په ځای.

دمینې په نامه

دزړه په شاړه کرونده کې مې دهيلو سپرغۍ وکرلې ،

اودآرمان دښاپيرۍ په څنو وځنګيدم.

بيا مې دتيږو په ساړه ذهن کې ،

دتودې مينې په نوم ،

دزړه په وينو ديوې بلې کړلې.

دشپې په دښته کې مې ،

په سپيرو شګو ، دګلونو دېښو خاپونه ولټول.

اودبادونو په شګلن بهير کې ،

دسرو غټيو دمزار خيلې ته ودريدم

اودخدای ټول کلی مې ،

چې شپه او ورځ پکې داوښکو بارانونه کيدل

په يوې اوښکې ،

په يوې ورستنۍ اوشکې ،

پسې ولټاوه.

چې دغمونو دڅپر کې وروستۍ پاڼې ته وروستی ټکی شي

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوته به وايې چې وروستۍ اوښکه ،

مرغۍ شوه ،

او هوا ته ،

لاړه.

* * *

کله چې باغ کې ، تبر شين شو دنارنجو په خای ،

ماته دشنو ونو دمړينې افسانه ياده شوه ،

او زړه مې وټوکيده ،

لوی شو ،

بيرته ورژيده.

ټوټې ، ټوټوې شو ،

پاڼې پاڼې شو ،

دباغ په ونو وغوړيده.

دکوم بې نومه ، نا څرگنده «چا» خبرومې په غوږ کې انگا زې کولې

کله چې ونې مري ، شمال لگيږي ،

کله چې ونې مري ، نرۍ نرۍ باران وريږي ،

کله چې ونې مري ،آسمان په چيغو چيغو ژاړی،

سيندونه ساه ورکوی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او چپه کېږي غرونه،

او بیا له کومهنا څرګنده ځایه،

یو لاس راوزي، چي رڼا حپروي،

یو لاس راوزي، چی بادونه تړي،

یو لاس راوزي، چي له ډاره یې، د تبر خوله کي ژبه سوزي"

خو ما کتل چې ونې مړې شوې،

ګلان ورژېدل

په شنو باغونو کې د تبر ترانه جاري شوه،

په وچو څانګو د مرغیو ځالې ونړیدې،

او خو نړۍ سیلۍ په ټولو کلی کې وچلېده.

شمال ونه لګېده،

نری نری باران ونه وریده،

غرونه ونه نړېدل،

سیندونه ساه ورنه کړه،

او د اسمان له تکو شنو سترګو نه، یو څاڅکی ونه څڅېده

له ناڅرګنده ځایه،

د باغ په لوري لاس ونه غزیده،

د خدای په ټول کلي کې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا د زخمي ننبنترو سوې ساندې وانه وريدې،

چا د سپليو وزر ونه تاړه،

چا د تبر ژبه غوڅه نه کړه.

خو د بې نومه نا څرګنده "چا" خبرې مې تر اوسه لا په ذهن کې دي.

* * *

اوس لکه ستړي سرګردانه مرغه،

د باد په ورانو کنډوالو الوزم،

د باد په ورانو کنډوالو کې، مې د هيلو،

سره ګلان،

لټوم

آلمان / اپريل ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې شرط

ماته يادشي چې ته پيغله، زه زلمی وم

په رګوکې مو سکروټې ګرځيدلې

ټول وجود مو اور دمينې و، نيولی

له ليمو نه مو سپرغۍ پورته کيدلې

پسرلی و ،

دنيا ټوله ښايسته وه ،

دوړمې کاروان ،

شيندلي وو،

عطرونه.

دځوانۍ په ميو مست وو موږه دواړه

له غمونو موخالي وو، زلمي زړونه.

زه په مينه درنژدې شوم چې دې ښکل کړم،

دهوس په دنيا سم کړم قيا متونه.

تا مې لاس په شونډو کيښود ،

بيا دې وويل :

چې اول مې تور پيکي ته ،

سورګل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړه،

بیامې ښکل کړه د سورکو شونډو سرونه .

اوسور ګل ،

زموږ دځوانې مینې ، شرط شو .

زه له هغې ورځې وروسته بیا تر اوسه ،

سرګردانه په سروګلو پسې ګرځم.

کله سمې لټومه ،

کله ،

غرونه ،

کله دښتې اومیرې،

کله،

باغونه.

له هر چا نه د سرو ګلو پته غواړم ،

په سرو ګلو پسې لویې لارې نغاړم.

نه مې ستا د پیکې ګل ،

چیرې ،

پیدا که ،

نه پوره مو د نیمګړې مینې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرط ،

شو

نه مې ښکل کړل ،

ستا د سرو شونډو ،

سرونه

نه سمسور شول ،

نښتيځلي ،

ارمانونه .

آلمان /۱۹/۸/۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوترې خوب

کوترې خوب لیدلی

چې اور نفسه سارایي بادونه ،

بیرته ستنیږي د سارا غیږې ته.

کوترې خوب لیدلی

چې دلیندیو فصل ،

پرون ړلی وواهه

او نن ، دکلي بزګر

خپلو پټیو کې ، غنم و

* * *

کوترې خوب لیدلی

چې دچنار لوښه ، لغړه ونه ،

بیل په تنکیو پاڼو پټه ښکاري.

* * *

کوتره ناسته ده دکلي دویالې له پاسه

دتوت دونې په بر بنډه ښانګه ،

اوپه اوبو کې دلیدلي خوب تعبیر لټوي.

کابل ۱۳۶۶/۱۲/۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دړلی هینداره

میـــکدي تــه یې مخشر په اوربو راووړ

چي زاهــد د تـــوبــو غر په اوربو راووړ

څه تــا ثـیــر دی د ډیوې په سره لمبه کې

چـــې پتنګ ورته خپل سر په اوربو راووړ

داشنـــا په غم مې کسي دواړه سپین شول

سیــل د اوښکـــو مې نظر په اوربو راووړ

دزړه شمـه بـــه یـــې بــله کړمه لار کي

کـه د شپـــي مـــړی سحر په اوربو راووړ

یــوه څـاڅـــکي سـمنـدر په اوربو راووړ

دا فق لمنه ســـره پـــه ویـنـــو ښـــکاري

تـــورو وریځو زخمي لمر په اوربو راووړ

د لته جوړه قــتـلګا ه ده د غـو تـــیـــو

سره غاټو ل ورته خپل سر په اوربو راووړ

۱۳۷۱/غبر ګولی کابل

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره سیلۍ

بادو نه دي، غوغـــا کوي بـــاغـــونه، رژوي

شنې ونې لو ټوي، رنګیـن ګلـــونـــه،رژوي

ورمـــې پـــرون راوړی و پـــیغام د غـــوړیدو

نن تـــوره سیلۍ راغله، بـــهـــارونـــه رژوي

یو بـــاددی را الوتی لـــه ســـرا بـــه دوعـــدو

په شـونډو د جانان مې څـــوابـــونـــه، رژوي

د حسن له جلوي نـــه یـــې زاهـــد نـــه دی خبر

ســـجـــدې پـــیـــکه کوي او ایمانونـــه رژوي

راوو ت لـــه مـــســـجـــده، شو دېره په خرابات

دخـــم پـــه پښـــو کې غـــړي،ثوابو نه رژوي

نـــه ویـــره لـــه سکـــروټو او نـــه تنده د کو ثر

ملا دتـــخت له پـــاســـه خمـــارونـــه رژوي

ښکر یږې چې تش یاد یې هم،په ما نه دی پېرزو

رقیب مې دجانان کو څه کـــې پـــلـــو نه رژوي

دستر ګو په اسمان کې یې بیا ستوري شول رابر

شوګیر یې را ته ښکا ري چـــې خـــوبونه رژوي

کابل ۲۰/۲/۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پامان

درنه لاړم خدای پامان ،زخمي کابله

زما روحـــه، زما ځان، زخمي کابله

درنه لاړم خــو له زړه مې وينی څاڅي

تانه جار، تانـــه قربان، زخمي کابله

د کابل هوا يې ډکر

د غبر ګولې ۱۳۷۱

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه ځمه

درنــه ځــمه، مــجبوري ده، درنه ځمه

په قسمت کې مې خواري ده درنه ځمه

ګوره مــاتــه پــه غــصه نه شي وطنه

راتــه پــيــښــه نــاچــاري ده درنه ځمه

هوايي ډګر کابل

د غبر ګولې ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلي نغمې

پــه بڼو ستوري زنگـــوم داشنا کلي ته ځم

سترګې په لاره غـوړم ، دآشـنـــا کلي تــه ځم

کلی خاموشه ، ګودر شړ ، کوڅې له دوده ډکې

رقيــبه ، کږې بـــاروم ، دآشـنـــا کلي ته ځم

پـــــه شـپو لـړلي سرګردانه مسافر وختونه

ورو ، ورو له سره تیروم ، دآشـــنـا کلي ته ځم

ريښې ريښې ګريوان مې لاړو درقيــب ګوتوکې

دننګ ځولۍ پيوندوم ، دآشنا کلـــي تــه ځم

بلبل له غــږه بيګانه ، ګل لــه بلـبـلــه پردی

غـــلې نـغـمـې مـــې ژړوم دآشنا کلي ته ځم.

فبروري/ ۱۹۹۴ آلمان

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبادونو شپه

دباران شپه ده ، دبادونو شپـــه ده
دزړه په کور مې دغمونو شپـــه ده
شماله ورو ، ورو يې په ناز خوځوه
ديار په زلفو دګلـــونو شـپــه ده
دايې خندا په اننګـــو کـې ويـده
که په ککو يې دنـا زونـو شپـــه ده
وچ او لا نده پکې په ګډه سوځـــي
زموږ په کلي داورونـو شپـــه ده
دلمر پــه څنوکې خځلي زانـــګي
پــه شنه جـــنت د دوزخونو شپه ده
نـه شنه خنــدا نه تبســـم دګلـــو
په باغ پـــريوتې دخوبـونو شپه ده
ونـــې له ويـــــرې تنفس نه کوي
شپـــه ده ، دتورو توفانونو شپه ده
ټوله دنـــيا درنا ســين کې لامبي
زموږ په بـــرخه ، دعمرونو شپه ده
ډيوې خاموشې ، ميکدې ويجاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتورو تپو مابناــمونو شــــپه ده

آلمان ـ ۱۹۹۳/۸/۶

لولیِ دنیا

بیا یې خــوارږه خــوارږه یادونه په ما لوبې کوي
بــیـا یــې خــنــدا ده چې زما په ژړا لو بې کوي
بــیـا مــې ریــښې ریــښې لمنه له اغزو ډکه ده
بــیـا دخــزان سیــلۍ دګل پــه خندا لو بې کوي
بیا مې ځلیږي دبڼو پــه ســر لــړزانـده ستوري
بیا مې دتو رې شپــې قسمت ، په رڼا لوبې کوي
مــغــل کاتــه یــی هیروي رانه انګریــز وختونه
خوشحال غیرت مې دشملې په رڼا لوبــې کــوي
خمونه تش ، ساقي خمار ، زه دعمرونـو تــــږی
بدل مهال دی صراحي په صهبا لــو بـــې کوي
کلـــه دمــا ، کلــه دتــا ، کلـه دبل غیـرږه کې
لولیِ دنیا ده ، هم په ما هــم په تا لوبـــې کوي
دزړه تو تې تو تې ښیښه مې داشنــا په لاس کې
لکه ماشوم یې دشــغـلو په ځـــــلا لـــوبـــې کـــوي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې وژني مې په مـــړي مـــې هـــم هـــغـــه ژاړي

شـــهـــيده ســـاه مـــې د قـــاتـــل پـــه ژړا لـــوبـــې کوي

ګلبويه زلـفـې يـــې خـــورې ورې د بـــاد پـــه اوږو

لکه قصې د مينتوب چـــې پـــه چا لـــوبـــې کـــوي

نـــه مـــې ماضـــي په شـــغلو پټ نه مستقبل په ستورو

پرون ايرې ، نـــن مـــې لـــوګـــی په صبا لوبې کوي

آلمان ۶ /مارچ/ ۱۹۹۴

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوینو پسرلی

پسرلی په وطن راغی
خو نه ګل او نه بورا شته
نه په باغ کې غوټۍ خاندي
نه ګلونه په صحرا شته .
* * *

نه د غرو لمني شني شوي
نه شپونکی نه یې شپیلۍ شته
نه د میږو قطارونه
نه کوچی نه یې کیږدۍ شته
* * *

نه د مشکو کاروان راغی
نه د عطرو وزر خپور شو
نه بیدیا په ګلو پټه ،
نه سپیره چمن سمسور شو .
* * *

نه په غرونو غوړېدلي
شني قالینې د شنیلیو
نه له ونو پورته کیږي
آوازونه د مرغیو
* * *

نه د شنو ویالو په غاړه ،
تړو کیدلي سره ګلونه
نه په دښتو کې بلیږي
د غاټولو خراغونه
* * *

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه هیلۍ په هوا راغلې
نه د زانو زنځیرونه
نه آواز د توتکیو
نه د ساچو پروازونه .

* * *

نه د نیمو شپو سندرې
نه هی هی د کاروانونو
نه شوګیر د عاشقانو
نه تودوخه د عشقونو .

* * *

نه بریښنا د سپینو لیچو
نه د شنو بنګړیو شور شته
نه ځلا د بارخوګانو
نه د سرو مچکو اور شته .

* * *

پسرلی په وطن راغی ،
خو نه ګل او نه بلبل شته
نه د پیغلو خنداګانې
نه ګلونه په اوربل شته .

* * *

نه دریاب د ریاب صهبا شته
نه څپې څپې مستي شته
نه جنون د تودو غیږو
نه د مینې لیوني شته .

* * *

نه خوشحال توره تړلې
د افغان د ننګ له پاره
نه ولس لښکرې ایستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمغل اورنګ له پاره .

* * *

د زردشت اورونه مړه دي
دسوما پیاله نسکوره
دبابا پګړۍ ده جړه ،
ابۍ ناسته ده سرتوره .

* * *

دکابل له سوي زړه نه
شنه دودونه پورته کیږي
له زاړه بالاحصاره ،
فریادونه پورته کیږي .

* * *

دبخدي په کنډوالوکې
دکارغانو شورماشوردی
دهري په دیوالونو ،
دګونګانو وزر خپوردی .

* * *

درستم دتخت له پاسه
ګیدړ نقل دزمري کا
دګربت په آشیانه کې
ټپوس ناست دی سروري کا .

* * *

دهلمند په ورشوګانو
داغزیو باران ووري
دزاړه بست په مانیو
دسرو وینو ګلان ووري .

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ګلزاره ننګرهاره
دګلونو ځلا تللې
دروښان په کاله ویر دی
د خوښیو لیلا تللې .

* * *

دنارنجو ستوني غوښ دي
دښوون ښاخونه پرې دي
دبلبل ژبه ګونګۍ ده ،
دبورا وزرونه پرې دي

* * *

الینګار په اور کې سوزي
الیشنګ په اور کې سوزي
دود جګیږي له پامیره ،
لوی سالنګ په اور کې سوزي .

* * *

د پردي بهار ورمې دي
راچلیږي په وطن مې
دغلیم دفکر دوړې
راخوریږي په وطن مې .

* * *

په عزت پورې مو خاندي
سپکاوی مو د شملو کا
سپینوي مو ، توروي مو
مسخرې مو په پښتو کا .

* * *

دې بهار بهار وطن کې
اوس خزان میشته دی
په دې ګل ، ګلبڼ هیوادکې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغـزو كاروان مـــيشتـــه دى .

*   *   *

دې خـــنـدا خندا هيواد كـــې
اوس ژړا ، ژړا ، ژړا ده
دژوندون نـغـمـه خامـــوشـــه
دمـــــرګـــونـــو واويـــلا ده .

*   *   *

هـــره شـپـــه لـــه شنـــه آسمانه
ستـــوري لـــويـــږي ،رانـــږيږي
درنـــــا دبـــام لـــه پـــاســـه
دتـــيـــارو ډمــــې نـــخيـــږي .

*   *   *

شـــبـنـــم ســـور دى ، ږلى سره ده
چمن ســـور دى ، بيديا ســـره ده
شونډې سرې ، خبرې ســـرې دي
خنـــدا ســـره ده ،ژړا ســـره ده.

*   *   *

بـــيـــا د ويـــنـــو پـــســـرلى دى
بـــيـــا دويـــنـــو بـــارانـــونـــه
بـــيـــا دويـــنـــو غوټى خاندي
بـــيـــا د وينـــو ســـره ګلـــونه .

آلمان

اپريل ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنها په بنهو

دمجنون دزړه تـنهـاکه ، دليلا په بـنهـو زانـګم

ځاځکی اوښکه دحسرت يم ، دآشنا په بنهو زانـګم

دپـرون سپـيره يــادونه ، دسبا زرغوني هيلې

دزخـمي مـاضـي پيغوريم ، دسبا په بنهو زانګم

داميد پـلوشه تـتـه ، دتـيـارو ډيــوه روښانه

په دې تکه توره شپه کې ، درنها پـه بـنهـو زانـګم

دحسين سا قي تر ځنګه ، صهبا پـيـاله نـسکوره

دلمبو دخدای په ورانـدې ، دګناه په بنهو زانګم

دخندا په اوربو ورمـه ، جـنـا زې مـې دخوښيو

دماتم په لمن لو بم ، دخـنـدا پـه بـنهـو زانـګم

هلته سر ديار په وره کې ، دلته سر پـه زنـګانه يم

هلته خاورو سره خـاورې ، دلته بـيـا په بنهو زانګم

په مذهب دبد مستۍ کې ، نه کافر نه مسلمان شوم

خـم په سـر پـو رتـه کومه ، دصهبا په بنهو زانګــم

آلمان /مى /۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې په څنو کې

یو ځلې بیا لـړ ښـــکاره شــه ، زلــفـې وښـــوروه

دحســرتـونـو مـیلمنه شــه ، زلـفـې وښــوروه

د شپو په څنو کې مې شپې دي ، شپې په شپې تیروم

دلمــر خــاتــه دوخــت شــغـله شه ، زلفې وښوروه

یوسـف ترې لاړو د کنعان کوڅې شوې شـــړې پاتې

د زلیخـــا د مــخ جلوه شـــه زلــفــې وښـــوروه

ترخه خمار مې زهر جنې کړې تـــرخــې د ژونـــدون

ته د صهبا ډکه پـیـــاله شـه رلـفـــې وښـــوروه

لکه خــوبــونــه راتــه ښــکاري مسافر وختـونه

ته د یـــادونـــو سلسله شـــه ، زلـــفـــې وښـــوروه

ســـپـلـۍ دمـنـې بـاغ پـه بـاغ ګـرځي ګلان رژوي

د پســرلي خـــوږه ورمـــه شـــه ، زلـــفـې وښـــوروه

ګوره دا مـــات ســـر مې چې هېڅکله ټیټ نه کړې چاته

زمـــا پښـتـــو زما شـملـه شـه ، زلـفـې وښـــوروه

آلمان ۲۴/ ۴/ ۱۹۹۴

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغز په څوکو

دايي دوصل ، انتظار باسم

که داغزو په څوکو لار باسم

په سرورځمه په پښو ورځمه

دا ځل آرمان مې د ديدار باسم

نن يې ساقي راته په خم کې راکه

چې دتمام عمر خمار باسم

شپه له ماښامه تر سهاره پورې

زړه کې تصوير مې ددلدار باسم

دخيال په ګوتو مې دزړه په دړه

انځور دمينې دمزار باسم

تندى په تشو سجدو نه سولوم

دعشق ناره په سر ددار باسم

د پرخې سترګو کې هينداري ګورم

پښې مې دتيږو له بازار باسم

آلمان نومبر ١٩٩٢/

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوزخ په خنډو

راشه تر ځنګه مـــې حسـینـه ســـاقي

دزړګي ســــره نـــازنـینـــه ســـاقي

راکه دریاب ، دریـــاب جـــامونه راکــه

دعــمــر تــرېي یــم ، خــمــونــه راکــه

ســـا قـــي سکـــروټـــې راکه ، اور راکه

درد راکه ، چـــیغې راکه ، شـــور راکه

دخــم تر ځنګه مـــې بسیا که ســـا قي

داګونګه ژبــه مـــې ګویـــا که ســـاقي

دشـــپې پـــه دښته کې مې شپه ده ساقي

شـــپه مـــې دزړه پـــه کور خپره ده ساقي

راکه دمـــیوو سبـــاوون راکـــــــه

درنـــا جـــام راکــه ژونـــدون راکـــه

راکه دلمــر غـــوندې روښـــانه شـــراب

راکه بـــې پـیـلـه بې پا یـــانـه شـــراب

هـغـه شـــراب چـــې پکې ځان ووینم

ځـــلا دحســـن دجـــانـــان وویـــنـم

چې پکې هیر کړم دابـــې خونده ژوندون

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دابـــې ثــمــره ، بـې ګر ځنده ژونـــدون

چې پکې ډوب شمه ، چې ورک شم پکې

چې له درند و غمونو سپــک شــم پکې

* * *

ســـاقـــي بـيـا راغـــې دغـــمونو ماښام

تياره ماښام دما ښـا مـونـو مـا ښـام

ساقي راځـــه چې زمانـــه بـــله شـــوه

لومه شوه بـــله اودانـــه بلـــه شـــوه

بيا زوړ زاهـد پــــه تـــوبـــو بـار راغلی

بيـــا ددرو غجـنې تـــقـــوا وار راغـــلی

بيـــا مـــحتسب دی بـيـا تکفير دمينې

بـــيـــا دتسبو لړ شـو زنـځير دمـــيـــنې

* * *

ســـاقـــــي بـــيـــا راغـــلـــل دخزان بادونه

اورين بـادونـــه دتـــوفـــان بـــادونـــه

بـــيـــا دوړمـــې سينه کـــې سا وچه ده

بيا دغوټۍ خوله کې خـــندا وچـــه ده

بيا د غو نچې ګريوان له غـــمه څـــيـرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دبلبل زړه له مـــا تـــمـــه څـــیـــرې

ساقي را ځه چې میکـــدی بـــلې کـــړو

تیاره رابره شـــوه ډیـــوې بـــلـــې کـــړو

راځه چـــې واړوو خـــمـــونـــه پـــه ســـر

تـــر خـــو ابـــو کـــې سره اورونه په سر

راغـــلې غـــم دتـــیـــریـــدلـــو نـــه دی

داوړی دیـــــو دمـــــړیـــدلـــو نـــه دی

دفلک ســـتر ګې ریـــا کاری ســتـــر ګـــې

درغجنې ستر ګې ګناهکارې ســتـــر ګې

بیا خونړی ښکاري بیا سرې ښـــکاري

بـــیـــا داورونـــو سلسلې ښـــکاري

* * *

ساقي راځه چې بیا پیالې جـــګې کړو

پټـــو مستیو نـــه پـــردې جګې کړو

راځـــه ویـــدې نشې راویښې کړو بیا

بـــلې لمبې نشـــې را ویښې کړو بیا

بـــیـــا درنـــدانـــو هنګامه جوړه کړو

بـــیـــا د مستانـــو غلبلبه جـــوړه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـــیـا د غــوټۍ سترګو کې ناز وګورو

بـــیـــا پـــه دانـــه کې دژوند راز وګورو

واورو د ګل د غـــــوړېـــدو ســـنـــدره

دشـــــنـــه غـــزل دټـــوکیـــدو سندره

دمـــیـــنـې لـوبـــه پـــه فکرونو نه شي

په خامو خامو تـــدبـیرونـــو نـــه شـــي

مینه د زړونـــو بلـــیـــدنـــه غـــواړي

مـــیـــنـــه له ســـره تـــیرېـــدنـــه غواړي

مینه پـــه اوښکو کـــې خـنـدا لټـــوي

مـــیـنـــه سـکروټـــو کـــې بـقـا لـټوي

راکه د مینـــې پـــــه نـــوم اور راکـــه

راکـــه د تـــاک د ستـــرګو تـــور راکه

ســـاقـــي له څـــانـــه ورکیدل غواړمه

د مـــیـــو و جـــام کـــې ډوبـــېدل غواړمه

خندا مې هیـره لـــه ژړا نـــه پـــر دی

له څانه تـللی له دنـیـا نـــه پـــر دی

ساقـي د لویـــې ګناه تـــور مـــاتـــوم

دا دوز خـــي تـــنـــده پـــه اور ما توم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ځان بدل کړ، چا کو څه بدله
څوک د رنګونو په خم ولمبېدل
څوک د وختونو په باد ورپېدل
څوک مقتدي او ځوک په امام پسې لاړ
څوک په انګور او څوک جام پسې لاړ
څوک یې کعبه څوک بتخانه کې غواړي
څوک یې د سهوې یه سجده کې غواړي

خو:

زه له سجدوو زه له بتانو سترې
زه له دروغجنو امامانو سترې
زه ناآشنا په ناآشنا کلي کې
ستر ګې نمجنې د خندا کلي کې
زه ګناهګار زه بې ګناه ګناهګار
زه د سپیځلې اقتدا، ګناهګار
ساقي په میوو کې لمبل غواړمه
د ګناه پېتې سپکول غواړمه
له ځانه تښتم د جانان په هیله
له کوره وځم د بیابان په هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د دوزخ په ښندو ولو بیدم

زه د جنت ګلو کې وسوزیدم

زه د کوثرو په خیال وزنګیدم

زه د وختنونو په تال وزنګیدم

ما خپله ورکه پیدا نه کړه چېرته

ما هغه تللې زما نه کړه چېرته

د نور په هیله په تیارو واوښتم

د ګل په لټه په اغزو واوښتم

په سپینو سپینو کې تور ولیدل

غوښتل مې نور څه، خو ما نور ولیدل

راکه ساقي راکه سپېڅلې اوبه

د تاک له سترګو څڅېدلې اوبه

راکه چې ویې څښم لمبه، لمبه شم

اور شم، سکروټه شمه، سره لمبه شم

ساقي راغلی یمه وار ما توم

ساقي د ټول عمر خمار ما توم

آلمان / اپریل /۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار

کلونه وشول، بسرلی نه راځی

ځمکه بوره پاتې ده،

شرشم چا ونه کرل.

زموږ د کلی بزګران،

لیندۍ په لاس،

ښکار،

د کوترو کوي.

زه به د ګلو، زیړي، غونچې،

دآشنا،

زلفو ته،

له کومه

راوړم

کابل

کب/ ۱۳۴۹

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګزمه

د بـاد ګـزمــه ده د بـاران ګـزمــه ده

زموږ پـه کلی د تـوفـان ګــزمـــه ده

بـیـا مـې د زړه پـــه دي تالا جـونګړه

د غـــم ګـزمـه ده د خپـــګان ګـزمه ده

نــه د ګل بـوی،نــه د بـلبـل سنـــدره

پــه بــاغ او راغ کـــې د حزان ګزمه ده

تـر خــــو بــه ژاړي د اغـیــارو سـتــم

زړګـــیـه،تــم شـــه،د جــانـان ګزمه ده

پــــه ګلو اوری د سکـــروټـــو ږلــــی

د خــــدای حـــرم کـــې د شیطان ګزمه ده

ژاړي پـــه ســــرو سترګو نیمزالي غوټۍ

پـــه چـمـــن ګـډه د تـــالان ګـزمـه ده

نــه مـیکده اونـه کعـــبـه پــاتـې شوه

کلـــه د" شیـــخ "کله د" خان "ګزمه ده

۱۹۹۶/ ۵/ ۱۹ آلمان

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزني توبې

خوله یې له شونډو په سلام اخلم

له خپله بخته ، انتقام اخلم

ساقي تندی دې راته مه ګونځوه

نن یې له مستو ستوګو جام اخلم

زاهده ستا دې وي اغزني توبې

زه له غوټیو نه پیغام اخلم

که دې خندارانه پردې شوه نو څه

خپلو دردونو نه به کام اخلم

د مخ کابل دې رانه مه سپموه

ناز دې په سترګو تر باګرام اخلم

هره شېبه شي ګلور ینه راته

چې د أشنا کوڅه کې ګام اخلم

آلمان

۱۵/۵/۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي دګلو وخت دی

ساقي دګلو وخت دی ، یوه مسته پیاله راکه
له عقله مې پردی که ، په جنون مې مبتلا که
ډیوې دمـــــیوو بلې که ، تیارې رڼا رڼا که
ماتـم لـه سـره وا ړوه ، وختونه په خندا که
دزهد شپه سبا که دروا غجن زاهد رسوا که
دجام په لمبو پـاکې ، تورې نښې دتقوا که
خـــپې درڼا پورې که ، په تورو ماښامونو
دشپې زلفې جړاو که ، دسکروټو په لالونو .

* * *

په شنو دښتـــو راوختې لښکرې دسرو ګلو
ککې دوریځو سرې شوې دالماسو په لونلو
راخـــیژي لـــه چـــمنه ، آوازونه ، دبلبلو
غــــاټولو په سر ایښې رنګینه پیالې دملو
غــونچې دګلو راوړې مستو پیغلو په وربلو
وربې زلفې یې خیشتې کړلې په عطرو دسنځلو
خـــپې شـــوې درنګونو په تمامې دنیا پلنې
په سرو غمیو ډکې شوې دشنه آسمان لمنې .

* * *

ساقي دګلو وخت دی ، ګلالي شول غاړې غرونه
درنګ په سین کې لامبي ، یخ وهلي ګلکځونه
دغـــره پـــه دړه کاږي لمر ، دزرو انځورونه
په شنه سهار کې پرانیستل ، غوټیو ګریوانونه
پـــه خــــړو دښـــتو اوري ، دیاقوتو بارانونه
سپـــرلي پـــــه غـــاړه راوړل دسنبلو امیلونه
په غره او په راغه کې ، دوړمې زلفې خورې دي
له ځمکې خوټیدلې بیا درنګ اوبوی چینې دي .

* * *

ساقي دګلو وخت دی ، بیا دوران شو دمستیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مرو بوټو کې وچلیــــده ســـا د پسرلیو
پیغام دژوند راوړی غزلبولو تـــوتـــکیو
د دښتې ناوې کیښو دل خالونه د کیــږدیـــو
قالینې غوړیدلي ، په ډاګونو ، په غونډیــو
صهبا په تږیو ویشي خوږې شونډې د شهــیو
د مشکو عطر و شیندل په غرونو کې هوســیو
اوږی د غوټۍ پورې شوې د څانګو په غړیو .

* * *

ساقي د ګلو وخت دی راچې پورته کړو جامونه
په چیغو کړو روښانه ، دا خــاموشه ماښامونه
د توري تروږمۍ په زړه کې بل کړو سره اورونه
د درد په ستنـــــه و ګنډو ، د زړونو پرهرونه
د شپـــې زلفو کې وتومبو ، د سپین سهار ګلونه
د باغ له سترګو ووینځـــو ، د یخ ژمي خوبونه
راووځو له ځانه او ور ګډ شوو په جهان کـــې
ځان ووینو له سره بیا په سترګو د جانان کـــې .

* * *

ساقي د ګلو وخت دی ، بهارونه لا ژوندي دي
د تاک مـــړاوو رګونو کې اورونه لا ژوندي دي
د میني دردآبـــاد کې ، فریادونه لا ژوندي دي
د سترګو په چینو کې ، دریابونه لا ژوندي دي
لا ماتـــې ارادې نه دي ، هوډونه لا ژوندي دي
لا سوي پتنګان نه دي ، اورونه لا ژوندي دي
دا بــــاغ به بــیا خړوب شي د بلبلو په سندرو
دا ونـــــې به سینګار شي ، درنا په مرغلرو .

کابل

وری ۱۳۷۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنکریزو پانه

هیله دوږمې شوم،په قدم دبهار پریوتم

سیورې دغونچې شوم،دبلبلو په ښارپریوتم

شین ښایست دګلو مې په سرو لمبو کې ومونده

پاڼه دنکریزو شوم،په ګوتو دیار پریوتم

سوز مې په سلګو کې درباب دساندو واخیسته

ساه د سربندې شوم ، په نغمه کې د تار پریوتم

تا خو د یار غمه ، زما ټوله هستې خپله کړه

زه لکه ملنګ ، دخپل ارمان په مزار پریوتم

ته لکه لمبه ، زما دزړه له کلې پورته شوې

زه لکه ایره ، په خوړ لنیزه انګار، پریوتم

المان

دسمبر ۱۹۹۸

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکابل غمیزه

جنګ دی ،جنګدی ، په خپیلي کال جنګ دی

بیا په ښکلي ، نازولي کابل جنګ دی

دود یې خیژي له سوري سوري ګوګله

بیا په سوي ، نړیدلي کابل جنګ دی

*   *   *

کابل نه دی ، کربلا ده ، کابل نه دی

دوحشت خړه بیدیا ده ، کابل نه دی

هره خواته پکې چیغې دي ، ماتم دی

مروره تري خندا ده ، کابل نه ده

*   *   *

کابل ژاړي ، نازولی کابل ژاړي

دښمنانو ، زورولی کابل ژاړي

چې مدام به یې خوله ډکه له خنداوه

اوس غمونو دردولی ، کابل ژاړي

*   *   *

بیا ژړاده دکابل هره کوخه کې

واویلا ده دکابل هره کوخه کې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـــزیـــدانـــو هـــره خـــوا تـــورې ایستلي

کربـــلا ده دکابـــل هـــره کـــوڅـــه کې

* * *

پـــه کابـــل بلا پـــریوتـې ، وطنـــوالو

پـــه هـــر کـــور ژړا پریوتې ، وطـنوالو

هـــره خـــوا دوینـــو بـــوی دمرګ اواز دی

پـــه وطـــن وبـــا پریوتـــې ، وطـنوالو

* * *

کابـل سو زي سرې لمبـــې دي کابل سوزي

کـــور په کور باندې جګړې دي ، کابل سوزي

سپین دیوان ورته دخیر په غونډۍ ناست دي

د ســـکروټـــو سلسلې دي ، کابل سوزي

* * *

کابل وران شو ، دنیکونو وطـــن وران شـــو

دافغـــان دغیـــرتونـــو وطن وران شو

هنـــدو کشه ! ولې نه چوې ، ولـې نـه مرې

چـې کابـل ، داننګونو وطـــن وران شـو

* * *

شنې لوخـړې پـــورته کیږي ، کابل ســـوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپغمان اښـــــکې بـهيـږي ، کابل سـوزي
آسمايي په چـيغو چـيغو داســی وايـــي
کابل سوزي . ايرې کيــږي ، کابـل سوزي

*　*　*

په کابل کې اوس نه پـــوهــه نه هنر شـــته
نه کتاب شتـــه ، نه قلم شتـه ، نه اثرشــتـه
هســـې شـپـــه دجـــهـــالت ده را ختـلې
چې نـه سـتــوري پکې ښکاري اونه لمر شته

*　*　*

يـــه زخمي زخمـي کابـــله درنـــه جــارشم
دافغان دپـــګړې ګله درنـــه جـــار شـــم
دوحـــشـــت په اورکـــې سوزې ايرې کيږې
دود دې پورتـــه له ګـوګله درنـه جــارشم

*　*　*

ځـــومـــره خـــوار ځومره بې وسه شوې کابله
چـــې ازار له ، له هره خـسه شـوې ، کابـــله
دماتـــم په ورځ دې هيڅـوک پـکار نـه شول
تــــر خـــو پـــيښو تـه بې کسه شوې کابله

آلمان　جنوري ۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یقین په لټه

ستا د ستر ګو "سیپارو "کـــې مې لوستلي
دتــلـــپــاتـــې خــوږې مـــینــې "آیا تونه "
څه پروا ده که لمو نـــځونه مې " قضا " کړل
یا مې شوندې ستا په " ذکر " سترې نه شوې
دخپل زړه "مسجد " ســپیڅـــلی درته ساتم
بـــلــــوم پکې داوښـــکــــو څـــراغونه.

* * *

چـــــی دمخ "کعبه" دې ونـــیوه بـتـــانو،
لـــــــه تندي نه مې زاړه خا پـــونــه لاړل
زه خو هسې دسجدو ســو داګـر نـــــه یم
نه جنت غواړم نه ســره دوزخ تــــــه ژاړم
خو "روژه "به په " طـهــورو " ماته نه کړم
که نصیب مې شول دشونـډو "ذکـاتـونه"
دکـــــو ثـــرو دپیالـو په تـــمــــه نه یم،
بس یوازې یو دیدن درځنې غــــــــواړم
خپله ورکه لټوم ستا په پـــیـــدا کـــې
د "شـک " ترې د" یقین " چینې ته بیا یم

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

معبده مـــې په خپل زړه کې جوړه کړې

پکې ستایـــمـه دمینې شنه یادونه

* * *

دټول عمر عبا دت به تـــرینه ځارکړم

که یوه شپه مې منلی پــه ګناه کـــړې

له رنګینو جنتونو نــه به تـــیـر شم

که یوه پیاله سکروټې راتــه راکـــړې

ددنیا او دعقبا پروا مـــې نـــشـــته

ما دعشق په پښو کې توی کړل ثوابونه

۱۹۹۸ / دسمبر آلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازي

هـــره ورځ د أرمــــانونو جنازي وړو

هـــد يرو تـــه دګلونو جنــازي وړو

دبـــــادونو کرونده په اوښــکو پالو

د شـــهيــــدو بـــهارونو جنازي وړو

داميـــد بـــاغچه دوينو جزيره شوه

دوړمــــــي دشنو وزورنو جنازي وړو

دبدرنګي شپي له سيوري نه لمر غواړو

دګلمخو سـهارونــــو جنـــازي وړو

پـــه ايرو کي لټوو دقســـــمت ستوري

دهـــيندارو ديادونو جــــنـــازي وړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالیزه

په هغه توره اوتبجنه شپه کې ،

چې تازموږ له کلي کډه وکړه

ما دې دتلو لاره ، په اښکو با ندې ووینځله.

او ستا دپله خاورې مې ،

په خپلو سترګو باندې ومو ښلې.

* * *

په هغه توره او تبجنه شپه کې ،

چې تا زموږ له کلي کډه وکړه ،

یوه ترخه او رژوونکې سیلۍ

پو له په پو له او کو څه په کو څه وګرځیده ،

او دخندا کلا ن یې ورژول.

له هغې شپې نه بیا تراو سه پورې ،

زموږ دکلي دبامونو په سر ،

څوک کشمالې نه کړي ،

او دویالې په غاړه ،

ویلنې نه تو کیږي ،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دګودر دشنې جلګې له پاسه ،

له سرو منګیو نه یوازې څو کودې پاتې دي.

* * *

له هغې تورې او تبجنې شپې نه ،

چې پکې تا له کلي کډه وکړه

دادی کلونه تیر شول

اودزمان دکتاب ډیرې پاڼې واوښتلې ،

نه بیا دکلي دبامونو په سر ،

چا کشمالې وکړل

نه دویالو په غاړه ،

ویلینې وټوکیدل

او نه ګودر بیا په منګیو ، پټ شو .

* * *

په هغه توره او تبجنه ښپه کې ،

چې ته له کلي لاړې

خندا له کلي لاړه.

ګلان له کلي لاړل

او اوس دکلي په آسمان کې ستوری نه ځلیږي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ دوریځو تورتیکری اغوستی

آسمان له ځمکې مرور ، ځمکه له ستورو ځنې ،

وږمه له باغه بیګانه ،

ګل ،

له بلبله ،

پردی.

هره شیبه اوهره ورځ ده دماتم کالیزه ،

دغم کالیزه ،

دستم ،

کالیزه.

کابل ۱۵/ ۴ ۱۳۶۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښې که جونګړه ؟

نوره دې نه یادوم ،

نور دې د کور له مخې نه تیریږم

نور دې کوڅه په اوښکو نه وینځمه

نوردې دکلي دچنار په ډډه نوم مه لیکم ،

نور دې دپله خاوري په سترګو باندې نه موښمه

اونور دې لاره دګودر نه څارم.

* * *

آرمان، آرمان هغه خوږې د انتظار شېبې مې،

چې ستا د زلفو په دارو ځړیدې.

آرمان، آرمان د هیلو تاندې نا زنینې غوټۍ

چې ستا د مینې په اور وسوزېدې.

آرمان، آرمان هغه د کلي د سنځلو ګلان

چې د نا پایه پسرلي په سهارونو کې مې

ستا د راتلو په لاره وغوړول.

اوله رنګینو امیدونو نه مې،

تا ته د زړه په سر ماښې جوړه کړه،

خو ته یوازې د یوې شېبې، یوازې د یوې،

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې شپې له پاره

زما د هیلو رنګینه ما ڼۍ ته ننوتې ،

بیا دې په سرو منګلو ،

زما د زړه په وینو ،

زما د هیلو د ما ڼۍ په دیواله ولیکل،

چې دا جونګړه خو زما د اوسېدلو نده

او بیا د تل له پاره،

زما د زړه له کوره ووتلې.

❋ ❋ ❋

نوره دې نه یادوم،

نور دې د کور له مخې نه تېرېږم ،

نور دې کوڅه په اوښکو نه وینځمه ،

نور دې د کلي د چنار ،

په ډډه،

نوم،

نه لیکم.

کابل ۱۳ ۱۹/۴/۷۰

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا خبره

شپـــــه شـــوه د رڼا خبره هيره شوه

تا نه چې زما خبــــــــره هېره شوه

ستا خوارې يادونه مې پـــه زړه ووري

نور مې د هر چا خبره هېره شـــــوه

ورانه ميکده شوه، د نيا ورانه شـــوه

خم نه د صهبا خبر ه هيره شــــــوه

ما ويل که راغـــلـــه ورته وايم يې

باغ شو د غوټيو په ســرو وينو سور

ګل نه د خندا خبره هـــيـــره شـــوه

هيره يې وعده کړه د سبا پــه نـــوم

ښکاري نـــن يې بيا خبره هيره شـــوه

ښـــکاری نن يې بيا خبره هيره شـوه

پـــاتې منتظر يې څليدو ته شــــوم

لمر نه د ځلا خبره هـــيــره شــــــوه.

آلمان

۱۹۹۳ نومبر

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ونو ماتم

شپه راختلې ده، سبا نشته
تیاره رابره ره، رڼا نشته
خمونه تش دي میکدې ویجاړې
شرنګ د پیالو نشته، غوغا نشته
بلبلان ځي ونو ماتم نیولی
د ګل په شونډو کې خندا نشته
مجنون د تورې شپې په دښته کې ورک
شغله د حسن د لیلا نشته
نه د تاک لور، نه یې بربنډه نڅا
هم یې لذت هم یې ګنا نشته
د زاهد عمر له درواغو نه ډک
یوه شیبه پکې رښتیا نشته
دنیا له ښکلو ښاپیرو ډکه ده
خواږه کاته مې د آشنا نشته
کلی هغه دی کوڅې هغه دي خو
د لیونو پکې غوغا نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي ! ما ښام شو ډيوې ولګـــــوه

ستوري پر ښوتي دي ځلا نشتـــــــه

آلمان/ مارچ ۱۹۹۷

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکروټو ښار

نن یې بیا خونړې خال په رخسار کېښود

په جلوه کې یې ښایست په ګلزار کېښود

عشقه،ورېږ یې پــــه رښتیا د سلطنت شه

دزړه تخت مې د سکروټو په ښار کېښود

له جنته دې در تــــیر شــــــــومه زاهده

نن مې ســـرپه دروازه کې دیـــار کېښود

په تندې مې دسجـــدې داغونــــه نښته

میکده کې مې زنځیر او زنــــار پرېښود

زه دخپــــلو سادګیو قــــــــرباني شوم

چې مې لاس په کوتنۍکې دمار کېښود

پرون راغله اوربې بل راتـــــه پــــه زړه که

نن یې ګل راته پـــــه سوې مزار کېښود

ددې وخــــــت ناخوالې وګوره کاوونه

په ساړه ژمـــــې یـــې نوم دبهار کېښود

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای په ژبه

جانانه پا څېره د يوه بله که

د زړه روښانه مملکت مې تروږ ميو ونيو

ستر ګې مې نه غړېږي ، لار نه وينم

هوا درنده ده دلته،

سا نه اخلم.

کړکۍ مې پرانيزه د باغ په لوري.

* * *

جانانه پا خيږه د يوه بله که

زه د ابليس په ژبه نه پو هيږم

ماته د خداي په ژبه و غږيږه

نور له ديدنه د شيطان سترې يم

لږ راته مخ د پر ښتو وښيه

لږ مې نظر په رڼا ولمبوه،

لږ مې د لمر په ځنو وزنګوه

لږ راته حورې د شغلو وښيه.

پدې درنده هوا کې ،

يوازې کرکه ووري ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرکه خاندي،

کرکه نا څي ،

او د خوږې مينې تنکي ګلونه

دو چو شونډو په سپيرو د ښتو کې و سو زېدل.

يوازې کرکه ده چې نا څي د ابليس په ژبه،

زه د ابليس په ژبه نه پو هيږم،

ما ته،

د خدای ،

په ژبه،

و غږيږه

کابل غبرګولی ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاړې کوڅې

وران دی مالتونه، کوڅې شاړې دي

لور په لور غمونه، کوڅې شاړې دي

سوزي مې د کلي شنې باغچې پکې

بل دی سره اورونه، کوڅې شاړې دي

لاس کې مې د مينې ګلان مړاوي شول

جړ دي وربلونه، کوڅې شاړې دی

نه د پېغلو جوش نه د زلمو خروش

شړ دي ګودرونه، کوڅې شاړې دي

وخت د بې ننګۍ دی دنيا بله ده

مړه دي غيرتونه، کوڅې شاړې دي

نه د سهار ستوری نه د لمر خړيکه

بر دي تورتمونه، کوڅې شاړې دي

تشې ميکدې، خمونه تش پراته

تش پکې جامونه، کوڅې شاړې دي

زانګي مې قسمت د شپې په زلفو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې دي او خيالونه، کو ښې شاړې دي

تللې ده خندا نوره له کلي نه

ووري ما تمونه، کو ښې شاړې دي

تيتې چې شملې شوې جنډې جکې شوې

سره شول مزارونه، کوڅې شاړې دي

توره ترورمې ده لارې ورکې دي

مړه دي مشالونه، کوڅې شاړې دي

آلمان اپريل ۱۹۹۶

خوب

ويده وم خوب مې ليده،

چې د شپې دروند او پړ سېدلی بدن،

زموږ د کلي د غونډۍ له پا سه

د سپين سهار،

په دار،

ختلی ،

ځړېدلی، ښکاري

ويده وم خوب مې ليده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د لمر پېغلې او زرينې، نا زنينې لونې،

زمونږ د کلي د ګلبو تو په قالينو باندې،

خاندي،

مستي موي،

نڅاوې کوي

او په خمارو ، شپو وهلو ځانګو وښتي د رڼا جامونه.

ويده وم، خوب مې ليده.

* * *

ويده وم، خوب مې ليده،

چې يو بيساري، ګلالي پسرلي،

زمونږ د کلي، باغ، په سرا خيستی،

او د غو ټيو بهير،

زرغونو لښتو کې څپې، څپې رنګونه کړي.

ويده وم خوب مې ليده،

چې ډلې، ډلې کليوالې مسافرې مرغۍ،

بيرته ستنبږي له پرديو نا آشنا پا غونو ،

او بيا له ډېرو کلو وروسته،

د خپل کلي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنار ،

په څانګو ،

د ناز خوبونه کوي

ويده وم،

خوب مې ،

ليده ،

خو چې را پا ځېدمه،

سترګې مې پرانيستلې،

و مې ليدل.

د شپې بو يناک او پړ سيدلی بدن،

لکه ورسته او کر غېړنه وږمه،

زموږ د کلي په کو څو کې لا تر اوسه جاري،

او د لمر، پېغلې،

نا زنينې،

او حسينې

لونې ،

زموږ د کلي د ديوال تر شا هما غسې په خوب ويدې وې

او باغ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تراوسه،

رژېدلی،

نښتېځلی ،

پروت دي.

نه غوټېو بهير،

نه د ګلونو کاروان،

نه د رنګونو ځپې ،

نه د مرغيو د وزرونو، اوز،

او نه د لښتو تنفس،

چمن،

خالي،

له ټولو.

یوازې شپه،

یوازې دود ،

یوازې خړه و سپنيزه هوا ،

زموږ د کلي په کو ځوکې ، جاري.

المان

نومبر ۱۹۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا هید

توره شپه کې بله کړه د سرو وینو ډیوه نـــاهـــیـــد
چیغه د پاڅون شوه د ننګونو حماســه نـــاهـــیـــد
اور یې د ابلیس د هـــوســو نو په کور پـــورې که
وو ته له ځانه، شوه د ټول ولس شـــمله نـــاهـــیـــد
پانې ، پانې پرېرته د سرو ګلو غو نـــچه نـــاهـــیـــد
وځلېده،وخند بده، سرو وینو کې ســـره نـــاهـــید
هغه د ملالې د یادونو سره جنـــډه نـــاهـــیـــد
هغه د اقغان د غیر تونـــو تـــرانـــه نـــاهـــیـــد
ګډه یې غوغا کړه په خامـــوشـــو مانـــامونو کې
بـــله یې رڼا کړه، تـــروږمـــیـــو د وخـــتـــونـــو کې.

* * *

ګل د بېغلتوب،یې د قاتـــل د غـــاړی هـــار نـــه کـــه
ښاد یې په خپل حسن د وحشي هـوس ښـامار نـه که
" نــــه " یـــــې د قدرت د لېونو پر تندي ولیکل
لږ د تورو زلـــفـــو یـــې بـــې سرو ته دستار نـــه کـــه
لنډ یې که له ځانه د یـــاغـــي ستـــم نـــاولـــی لاس

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور دښمن د خلکو يې له ځـــانــه ســره يار ته کــه
جګ غيرتې سر يې ټيټ په مخ کې د اغيار نـــه کـــه
ځان يې قرباني که، خپل غرور يـــې ترېنه ځار نـه کــه
ستوری شوه، سپوږمۍ شوه، د ننـــګونو بام ته وخته
کرېکه د ،غيرت شوه، د يادونــو بــام تــه وخــتــه.

* * *

ووايه اسمانه ! تـــا د ويـــنــو ځـــلا ولـــيـــده
تـــا د شـــهـــادت د نـــاوې، مسته خندا ولـــيـده
تا په خپل هيواد باندې مينـــه لـــيـــلا ولـــيـــده
تا په خپل هيواد بانـدې مينـــه لـــيـــلا ولـــيده
تا يې پـــه تـــنـــدې باندې ليکلې وفـــا ولـــيده
تا يې په خوږو سترګو کې راز د مينــې ولو ستــــه
تا يې اننګيو کې سپېڅـــلې حـــيـــا ولـــيـــده
تا هغه سپر غۍ ،هغـــه د تورو برېښـــنـــا ولـــيـــده
تايې پـــه لمنه کې د ستــــورو نـــڅـــا ولـــيده
وګوره اسمانـــه ! مـــوږ ســـرونه ټـــيـــټـــوو ورتـــه
خـــاورې د پښو يې پـــــه سرو سترګو ښکلوو ورتـه.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ایه اسمـــــانه تا د شپې قا صـــــدان ولــیدل

تا د پرښتو جامـــــه کې تور شیطـــانـــان ولـیدل

تا د افغانـــانـــو د عـــزت تـــاجـــر ان ولــیدل

تا د وینو تـــږي، خــونـــړي قــصابـــان ولـــیدل

تا په کتا بونو بار بې علـــمـــه شیخـــان ولـــیدل

تا د کنډوالو په تـخـت سپـــاره امیران ولــیدل

تا د ننګ په خـــاوره کـــې زنګي غلامان ولـیدل

تا د چـــلتارو نـــو دهـــیواد ملنګان ولـــیدل ؟

ځنـــګه ښـــکار یدل د تـــرو ږمیو د ښامار بــچي

دا په غیرتي کابل ، پــریوتـــي د نـــاتـــار بچي.

* * *

دا زخمي کابـــل ، دغـــه پـه سرو وینو لړلی ښار

داد اهریمن ، تـــــورو منګلو تـــه لویدلـی ښـار

دادتـــا لانـــګروله ستـــمه سوزیـــدلـی ښار

داپـــه پـتـــه خـــوله پـــه سلو ژبو غږیدلی ښـار

دا هره شیبه په ماتـــمـــونـــو ژړیـــدلـــی ښار

دادګلو ښـــار ، زمـــوږ د پیغـــلو نازولی ښـــار

داپـــه جـــګه غاړه هردښمن ته دریـدلـــی ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دیــــرغـــــلگرو د سپـــرو د ستـــرگو خــــلـــی ښار

بـــیا دخپلو لوڼـــــو او زامنــــــو پـه ویـر ، وژړیـــد

بـــیا دځـــوانـــو زړونو په زلمیو وینو ولمبــــید

* * *

یه اسمانه ، دلته خومرگونــــه ستړي شـــوي دي

چیغې ستړي شوي ، فریا دونــــه ستـړي شوي د ي

لارې ستړې شوې دي ، گامونـــه ستړ ي شـوي دي

او ښکې ستړې شوي ، گریوانـــونه ستړي شوي دي

هیلې ستړې شـــوي ، ارمانــــونه ستـړي شوي دي

زړونه ستړي شوي دي ، غمـــونه ستــــړي شوي دي

دلته په جنت کې دوزخــــونــــه ســتـــړي شوي دي

دلته په گلونـــونـــو کې اورونه ستړي شــــوي دي

دلته پــــــه دې خاوره ، دستــم غـــــدۍ پریوتې ده

دلته پــــــه دې خلکو ، دماتم غــــدۍ پریوتـــې ده .

* * *

وگـــــوره اسمانـــــه ، اراده دپـــــیـکار وگـــوره

لاره دغیرت کــــې ، هنگامه دایـــــښار وگــــوره

ژمي دتــــــاریخ کې سره غاټــــــول دبـــهار وگـــوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســــره غیرتي وینه د ناهــیــد په رخسار وګــوره
دلته ویـــره نــشته له ســرونـــو سره لوبــې دي

دې لمریــنـــه خــاوره کې ، د ستــورو مزار وګوره
پـــاکې پلوشې بـه یې د شپې ګریوان ور څیرې کړي

پیغلو د کابل سره ، تـړون د ســهـــار وګـــــوره
دا یـــاغي ککـــرې اهریمـن ته د سجـــدو نه دي

دلته د ستم تـــورې جنـــډې د رپـــیـد و نـــه دي.

آلمان

مارچ ۱۹۹۴

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې وژاړو

راځه چې وژاړو په چيغو چيغو

دلته خو نور څه د خندا لپاره پاتې نه دي

* * *

دلته رنځې مېکدې وسوزېدې

دلته نشې په وير بدلې شولې

چې د مستيو هنګامې وې پکې،

لاړې هغه کوڅې ، شډلې شولې

دلته، وحشي بادونو ټول ګلونه ورژول

دلته تر خو سپېليو شنه باغونه و سوزول

چې ستا راتلو ته يې شپې شمېرلې

چې ستا پلو نه يې په عطرو وينځل

هغه تنکۍ،

تنکۍ،

غوټۍ،

بهاره، پاتې نه دي.

* * *

هلته چې ما او تا ، د مينې په سپېڅلي نامه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړونو شمې، د قصو په ښار کې بلې کړلې

هلته چې موږ د شپې وزرونه، په لمرینو پلوشو و تړل

هلته چې موږ د مرجاني اوښکو ځلانده غمي

د ارمانونو د ماڼۍ په دېواله وټومبل

تاندې غوټۍ مو د وږمې په لار کې کړلې

کودړې هم اوس د قصوله ښاره پاتې نه دي.

* * *

دلته د تاک ونه کافره بولي،

دلته سندرو ته زندۍ اچوي

دلته د پوهې دروازې تړلي

دلته، تخته او تبا شیر اوس شیطاني توري دي.

قلم، څوک نه پېژني ،

کتاب معنا نه لري

دلته په شونډو اوس یوازې د ټوپک قصه ده،

د الفبې، خوږې نغمې له خو نړې نا تاره پاتې نه دي

* * *

هغه د کلي سپیدار، او هغه جګې د چنارو ونې

چې یې سرونه رسیدل تر شنه اسمانه پورې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مجنون ولې غوندې،

اوس يې سرونه په پښو لګيږي

اوس هغه سبر قامتونه، ياره پاتې نه دي

راځه چې وژاړو،

په چيغو،

چيغو.

د باد په کجاوه کې

ملا د باد په کجاوه کې راغي،

ملا د وريځو د اوښانو له کاروانه سره،

په ښار راننوته

او په "خورجينه" کې يې،

يو څو نا چلې

له تا ريخه غورزېدلې

"کرښې" راوړي.

ملا، کوڅه په کوڅه ګرځي له ښاريانو نه خندار را نيسي.

* * *

ملا تيوپک غاړې ته واچاوه، جګړې ته و لاړ،

ملا "غزا" کوي، جامې رنګوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا په سپینو ، نا زنینو ګوتو ،

د خپل لنډي ټوپک ما شه راکاږي،

ملاد "کفر " په کاله باندې يرغل راوړی.

* * *

ملا په سپینه بادي اوښه باندې زين کېښوده ،

ملاته ګوره.

هم "غازي " شو ، هم "شهید " ،

هم سلامت،

بېرته تر کوره راغی.

ملا بزګر شو ، په پټيو کې سکروټې کري

ملا د سرو لمبو ستری ټولوي

او د لوګيو درمنده ته له خندا شی شین دی.

* * *

ملا ياغي شو ، له "محرابه " ووت

ملا د خدای خو نه په تيږو ولي،

ملا په سر د کاغذي ګلونو تاج راوړی،

ملا د تخت په طلا يې مورګو لا سو نه ايښي.

* * *

ملا بې سته، بې پوښتنې د جنت په دروازه ننوت،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا ساقي شو ،

ملا ويشي د کو ثرو ،

پيالې ،

ملا د حورو ، له غوښنو ګلابې شونډو مچکې اخلي.

ملا په سپينه او "سپېڅلې " شمله بنګ و ترل.

* * *

ملا بارن شو.

ملا ، باد شو ،

ملا ، وورېده ،

ملا د وريځو له ږندو سترګو نه و څڅېده

او ملا سپين شو ،

ملا سور شو ،

ملا تور وخته ،

ملا د تورې شپې څادر شو ، په ښاروغو ږيده ،

او ملا سيوری شو ،

خونه پوهيږم ،

چې د ځښتن ، که د شيطان سېوری

د جانان سيوری ، که د ځان سيوری.

کابل ۱۵/۳/۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په بتکده کې

ګرځم د زړه په بتکده کې مې بتـــان مـــاتـــوم
کعبه د هیلو ورانوم، سردارمـــان مـــاتـــوم

چې مې د خیال په تېشه و توره په خپل ذهن کې
هغه د ټول عمر انځور مې د جانـــان مـــاتـــوم

ګدا خو نه یم چې خیرات به له فـلـکه غـــوارم
غرور د غره اوبه کوم، خوله له اســمان ماتوم

زړه په دریاب ور ګډوم امیل د اوښــکو اوبم
سپېی د هیلو ماتوم، خوله د باران مـــا تـــوم

چې یې زموږ په کرونده کې لمبې و کــړلــې
بادونه ریبمه،لاسونه د تـوفـــان مـــا تـــوم

زاهده تا که میکده کې پیـــالې مـــا تـــې کړلې
زه له تو بو نه توبه ګار یـــمـــه، پیمان ماتـــوم.

المان

۲۰/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اغزو په سر

خپـــل رانـــه پردي شول، د پردو په سر
گل راته اغزي شـــول، د اغـــزو پـــه ســـر
نن څومره راتیټ شولو آســـمان پـــه مـا
ستوري مې ځلیـږي، د بـڼــو پـــه ســـر
ژبې يې د ستـرگـو راتـهـــه وويــــــل،
ژوند دی تېروه يـــې د لـمـبـو پـــه ســـر
تېر شولو بـلـبـلـه د گـلـونـو وخـــت
اوس دې زنده گي شـوه د اغـزو په ســـر
گوره د اشـنـا پـسـرلـنی ښـايـســـت
خـانـدي يـې گـلان، د اننگو په ســـر
خير دی كه يې سترگې دروا غجنې شوې
پالمه يې مـيـنـه، د لـبـمـو پـــه ســر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکروټې په جام کې

تـــوره تـــروږمـــۍ ده رڼا نه راځي
شپـــه ډېـــره اوږده شوه سبا نه راځي
راغی پـــسرلـــی خـــو پسرلی نه شو
بـــڼ پـــه ویـــر اخته دی بورا نه راځي
ګوره چې وعدې دې د رواغجنې شوی
سره و خورې ربباره آشـــنـــا نـــه راځي
هسې له توبو یې تـــوبـــه ګاره کـــړم
خولې ته مې توبـــه لـــه ګنا نه راځي
خاورې د کوڅې یـــې بادوې په سر
ټول کلی مجنون شو لـــیـــلا نه راځي
جام کې مې ساقي سکروټـــې واچوه
سوی زړه ته یـــلـــه دوا نـــه راځـــي

آلمان   مې ۱۹۹۴

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باد په ورانو کنډوالو کې

د باد په ورانو کنډوالو کې مې يو ګل وليده

پاڼې يې زيړې، او په شونډو کې يې

د خندا ،

رنګ،

وچ و ،

نه يې ورېمه پېژنده،

نه يې قصه د غوړېدو ياده وه.

د باد په ورانو کنډالو کې مې يو ګل وليده

د مخ کتاب يې له غمجنو افسانو نه ډک و ،

په هره پاڼه يې داغونه د خزان پاتې وو ،

او هر خپرکی يې يوازې د خزانو رژېدو قصه وه.

* * *

د باد په ورانو کنډوالو کې يو ګل،

د يو ې ميني په نوم

د يو بې پا يه پسرلي په هيله،

دواړه منګولې لګولې د زمان په لمن،

دباد ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په‌ورانو،

کنډوالو،

کې.....

المان ۲۷/۲/۲۰۰۲

د باد په‌کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشه پسرلیه

راشه پسرلیه ، دغوټیو له بارا ن سره
سیل د رنګ او بوی سره د مشکو له کاروا ن سره
راشه دغوټۍ له سترګو پریمینځه رانجه دخوب
راشه د زخمي زخمي غاټولو له درما ن سره
راشه چې جړاو شي په غمیو ، نښتیځلی ، باغ
راشه پسرلیه ، دګلونو له توفا ن سره
راشه چې دونو په ښاخونو پاڼې وناخې .
باد ترانې ووایې ، دغرو ممانۍ وناڅي .

❋ ❋ ❋

ژمی دی خفه نه شي دګلونو دغونچو په ځای
مونږ درته په لاره زخمي زړونه غوړولي دي
خیر که وچکالي ده نه شبنم شته نه بارا ن اوري
ستا دراتلو لارې مو په اوښکو ، پریمینځلي دي
اور مو په سروړی ، خوډیوې مو لګولي دي
زړه د تروږمیو کې مو ستوري ځلولي دي
راشه پسرلیه ! زمونږ کلي ته لمر راوله
بیرته یې پخلا که ، د عمرو مرور راوله .

❋ ❋ ❋

راشه چې باغونه مو ساړه ژمي وهلي دي
راشه چې ګلونه دخزا ن سیلۍ زپلي دي
راشه چې دبوټو په رګونو کې سا وچه ده
راشه چې غوټیو په سروونو کې لمبلي دي
دښتې سوځیدلي ، چمنونه رژیدلي دي
کرښې دقسمت یې په لمبو راته لیکلي دي
بس دی داورونو ، دسوځونو کتاب واړوه
بس دی پسرلیه ، دغمونو کتاب واړوه .

❋ ❋ ❋

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دی بهار څه دی ، چې رڼـا دمستـــۍ نــــه لري
سا دمستۍ نه لري ، صهبـا دمـــستۍ نـه لري
شور دمینې نه لري ،سور اور دمـیـنــې نــه لري
څاڅکو دشبنموکې ځـلا د مـستـــۍ نـــه لري
څه دی بهار څه دی ،چـــې مـوسکا دغوټۍ وریبي
څه دی بهار څه دی ،چـې خـنـدا دمسنۍ نه لري
څه دی بهار څه دی، چـــې ویـدې نغمې پا نه څوي
تاندې غوټۍ ویښې نه کړي ،شنې وږمې پا نه څوي .

* * *

راشه پسرلیه ، چـــې دلـمـر ګـلـونـه وخاندي
توره شپه سبـا شـي ، دسحـر ګلونـه وخاندي
باغ په خندا سر شي ،لر او بر ګلونه وخـانـدي
راغ غونچې ،غونچـې شي پیغامبر ګلونه وخاندي
بیا دپیغلو نجونو پـه ټټر ګـلـونـه وخـانـدي
غر په ګلو پټ شي په کمـر ګلونـه وخـاندي
بل شي پـه سپیـرو دښتو ، دګلو څراغونه بیا
پـــورتـــه شـــي ،رپانده دغاټولو بیرغونه بیا

* * *

راشـــه پـــه سپیرو دښتو کې سا د ژوندون وکره
راشــــه په ســـړو زړونو کې اور و جنون وکره
راشه بیـــا روښـــانــه که دمینې دمزلونو لار
راشـــه د لیـــلي زړه کـــې وفـا دمجنون وکره
راشـــه تـــږې تالې دوږمــې په میبو مستې که
راشـــه د مـاښا م په دښته ، سپین سباوون وکره
راشـــه پســرلیـــه ، بـــاغ ته ناوې دګل راوله
سانـــدې تـــرانې که ، وزرمـاتی بلبل راوله .

* * *

ترکـــــې دبګـــرام درنه جامونه دسوما غواړي
شورغواړي،شررغواړي ،نغمې غواړي ،نڅا غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیغلې د بخدي درنه دردونــوتـــه دوا غـــواړي
بیا په نو بهار کې دبهار مسته خنــدا غـــواړي
پریږده له قفسه ، ښایستـه بـلـبـلې والـــوزي
دازخمي غوټۍ له تا نه شـونډې دموسکا غواړي
زیب یې د پیکیو شه ، ګـــلاب دګریوانه یې شه
سوز یې د سندرو شه ، ربــــاب دزنګانه یې شه .

* * *

بیا به دا خزا ن ، خزا ن وختونـه بـهــارونه شي
بیا به دا شډل ، شډل ډاګونه چـمـنــونـه شي
بیا به دا اغزي ،اغزي باغونه سره ګـلونـــه شـي
بیا به په رنګینو ګلو ، ښکلي وربـلونـــه شـي
بیا به غم وهلي ماښامونه ، ســهـــارونــه شي
بیا به دسپین غره غاړې ته ستوري امیـــلونه شي
بیا به د کابل لمنه ډکـــه پـــه ګلـــونـــه شي
بیا به د بابا پګړۍ جړاوه پـــه لـعـــلـونو شي.

* * *

تا که پسرلیه ، دګلونــو ګـیـډۍ راوړلـــې
تا که د وږمې په وزر تـــانــدې غــوټۍ راوړلې
تا که درڼا ناوې له تـــورو شپـــو راوایــستـــه
تا که دبارا ن د رڼو څــاڅـــکو ډولۍ راوړلې
تا که په خـــاموشــو ماښامونو کې شور وکړه
تا که زخمي زړونـــو تـــه د مـیـنـې پټۍ راوړلې
ته به ابدي شې ، تـــه بـــه پاتې شې په زړونو کې
ته به د ژوند سا شې ، په ډاګونو ، په باغونو کې.

آلمان

۲۰/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی

پیژني نه مي خــوک یــم پــردي دلــتــه

وایې نه سلام هم ته ســلام مــي خـــوک

ګنې نه ځان سره ځانه لــه مـــي خـــوک

وایې نه نام او دننګ ل سیا راته خــوک

*　　*　　*

ویشلۍ خندا سره چا لــه مــي نــــه

نــــه مــي لــه چا سره ژړا شــریکه

شـان یـو مینه سره نورو له مـــي نـــه

شریکه سـا سره نورو لـه مــي نـــه

*　　*　　*

نـه یا شـوي جلا وني لـه لـــکـــه

خـیـسـتي سرا پـه سیلـــۍ زمـاني د

غه مر وهلي تـــوفان دشـــپي لـکه

اخیستي وزر مي ســړوبــادونـــو

*　　*　　*

قیصه تبنتیدلې ده یــا لــه لـــکه

شم نه تخنولی ذهــــن دچــا نـــور

د باد په کندوالوکي

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله ورکه کي شپـــو په دوخت لکه

شم نه تـــودولي زړونه دچا نــــور

*　*　*

سربـــاز شوي مات کي سوبه په لکه

ستـــړي جهـانه لـه ستــړي، ځانه له

مـــین مـــه نــاکـــا کي مینه په لکه

ستړي نه پیـــما له ستړي، هوډه لکه

*　*　*

چـــت او نه اسما تر سروو مي هلته

ګنې مـــي اتخور خیر یم، پردي دلته

خاوره خپله په ومـه اتـــل هـــلـــته

ګنې مـــي تور یمه، ویاړه بي دلتـــه

*　*　*

راغلم بارنـــه له سکروټو دســـــرو

ته ر ښا لیو ږ د نو تـــومـــتـــو د

راوتښتېـــدم نه وریځو تــــورو له

ته ښار سپلیـــــو د او باد د راغـــلم

*　*　*

تږي میني د ویــنــه شرقي زمـــــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي قــدم هر په ده کــرکــه دلته خو
لیـــوال خبري پــستي یــوي د زه
کي چـــم په زما دي تیږي خودلته

* * *

جنت په څـــه ستایې یې دوزخي ته
کوي څه چمـــن ته یې صحرایې، ته
یئ ور ېدلـــو ز دسو لرګی وچ تـــه
کوي؟ څـه ګلشن څه، باغ په یې ستا

* * *

بولي مي وحشي شم تي پا لیرې که
ټولوي ځان رانه شـم ورنژدي کـه
کوي کرکه غـاړمه و میـــنه کـه
نړوي دنیا وکوم، کــه کــر کـــه

* * *

راته دي غزي ا یې څانګي ټو بو د
که ۀ پیغوره له یې خنـــدا دګـــل
څـــاڅي زهر ئي نـه ونـــو وړو له
که ۀ اوره سره له یې اروا ځوانـــه

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

یم تی بـــو غرو جـــګو د وطن د زه

کیږم شین نه کي چـــمـن پردي دلته

ده ښخه ریښه مـــي کي خاته لمر په

کیږم شین نه کي ګلشن غربي دلته

* * *

پیژني نه مي څوک یم، پردي دلته

دي هلته پت زما او عـــزت زمـــا

ځایږم نه کي جـنت پـــردي دلته

دي هلته جـنت زمـــا دوزخ، زما

آلمان اکتوبر ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جانان سترګو کې

بیا د ارمان غوټۍ رژیږي ، د جـانـان سترګــو کې
ږلۍ د مني راوریږي، د جـانان ســتــرګـــو کې
د شپې سریزه ده تور تم په بـــربـــدلـــو ښکـــاري
د تور ماښام ستوري ځلیږي د جانان ستـــرګو کـــې
لمر شهید شوی که افق زموږ په وینو ســـور شـــو
که سره غاټول دي چې ټوکیږي د جانان سترګو کـــې
د جانان سترګو کې زما د ژوند بیړۍ ډوبـه شـــوه
یا غي توفان دی چې بهیږي د جانان سترګــو کـــې
شو ر د ځوانۍ دی که لذت د یوې نـــوې ګـــنـــاه
که د تاک لور لوخه نځیږي د جانان ســتـرګــو کې
لکه چې بیا په محتسبه بـــلا واوښـــتـــــمه
سپېره قسمت راته ګوا ښیـــږي د جانـان سترګو کې
"کاوونه" بیا دې د زړګي جونـــګړې اور اخیستی
که د هوس لمبې بلیږي د جانـــان ستـــرګو کــــې

آلمان

۱۶/۹/۱۹۹۶

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنه

انــدېــښنــه د يوې ونې په سر نه ده
انــدېښنه، د يـــوه بــاغ د رژېدو ده
که يوه چيــنــه ړنده شي باک يې نشته
د تمام کلـــي ويـــالـــه په وچېدو ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آشنا پل

د یار په مخ زلفې خورې خو نـــه دي

لار اختلې تورې شـــپې خو نـه دي

سر ټیټوم د آشنـا پـــل ښـــکلــوم

زاهده ستا تشې سجدې خونـــه دي

زه به نو ولې ترې پر هېز کـــومـــه؟

پیالې د میو ودي، توبې خو نـــه دي

شیخه، ستنې دې که ناولې ګوتـــې

د ښکلو زلفې دي تسبې خو نـــه دي

زړګیه رون به دې کړي دود به نه شي

د مخ شغلې یې دي، لمبې خو نه دي

راځه چې بلې کړو د میوو ډیـــوي

ساقي !لا ورانې میکدې خو نـه دي

کا وونه تمه د وفا ترې مـــه کـــړه

مغربي نجونې پښتنې خو نـــه دي

آلمان

سپتمبر / ۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړې ډېوې

ساقي دورغجنې دې وعدې شوې، ډېوې بلې نــه سوې
په مېکده کې ډېوې مړې شوې، ډېوې بــلې نـــه شوې

خمونه تش، پيالې نـسکورې، مېـــــکدې ويـــجاړې
بيا د زاړه زاهد دورې شوې، ډېوې بلې نـــه شـــوې

سپو ږمۍ په وربځو کې ويده، ستورې دودونو کې پټ
د تورې شپې زلفې خورې شوې، ډېوې بلې نه شـــوې

تشه بيد ياده نه ليلا نه يې کېــږدۍ شـــتـــه پـــکې
مجنونه !خاورې دې اسرې شـــوې، ډېوې بلې نه شوې

يوه سپرغۍ وه ځلېـــدله د ايـــرو پـــه مـــنـځ کې
اوس هرې خواته سرې لمبې شوې، ډېوې بلې نه شوې

باغ کې چوپتيا ده، ونې زانګې د ماتم پـــه څـنـو
د ژمي شپې څومره اوږدې شـــوې، ډېوې بلې نه شوې

چا يې په ياد چېرته نه شمه او نـــه ګل کېښــــوده
د سرو غاټولو مرۍ پرې، ډېوې بـــلې نــــه شـــوې

د جانان غمه د زړه کور راتـــه روښـــانـــه که تـــه
بيا تور ما ښام، تورې تيارې شوې، ډېوې بلې نه شوې

آلمان ۲۳/۹/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دېوالونو سره

هره شېبه له خړو خړو دېوالونو سره

د زړه خواله کومه

* * *

هر سبا يې چې مې له خوبه سترګې و غړېږي،

د خړو و سپينو تړلې دروازه وينمه

او د کوټې د ديوال له داره زوړنده کو چنۍ کړکۍ

چې د هوا غلی تصوير يې له زاړه او سو ليدلي قابه ګوري راته،

او ديوالونه، بس يوازې دېوالونه، چې لا سونه يې ورکړي يو له بله سره

او ورو په ورو رانژدې کېږم ماته

کله چې ساه با سم،

لکه خپېړه مې په مخ لګېږي

خو زه لګيا يم هر ورځ له ديوالونو سره،

د زړه خواله کومه

* * *

چې د ما ښام لښکرې راشي خپلې توري جنډې ،

د ديوالونو په ير ور پوي،

د لمر ګزمه ستړې ستو ما نه بيا له دنګو دنګو غرونو واوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د څلورو دیوالونو په ساړه تا بوت کې وغزیږم،

او د خوبونو ښاپیرۍ مې، په پڼتو وزرونو ،

ځان سره بوزي کومې لیرې نا آشنا سیمې ته،

چې نه کړکۍ، نه دیوالونه، نه دو سپنو تړلې دروازې وي پکې

نه څوک هوالکه تصویر په قاب کې بنده ساتي.

زه لکه ښاده او آزاده مرغۍ،

هر خوا والوزمه.

هر خوا وګرځمه

د هرې ونې په تنکیو پاڼو زړه و موښم

د هر ګلپوټې د غوټیو خوږې شونډې ښکل کړم.

او د هر چا غوږ کې د مینې ترانه ووایم.

کله چې ستړی شم راوګرځمه،

او د خپل زړه د نیا ته ننوزم

بیا له ختیځه تر لویدیځه، له شماله تر سهیله پورې،

بیرته هماغه دیوالونه او د وسپنو تړلې دروازې ووینم

او د کوټې د دیواله له داره زړوندې کوچنۍ کړکۍ

چې ګلوزره وربږمې،

لکه د مړو تصویرونه، په زاړه او سولیدلي قاب کې بندې ساتي

د باد په کنډوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

زه له دې خړو دېوالو سترګی یم،

زه له تړلو وسپنېزو دروازو سترګی یم،

زه لخ دې زوړندو کړکیو،

له زړو قابو نو

کر که لرم.

کابل پلچرخي زندان

۲۵/۸/۱۳۶۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوينو جام

يه آسمانه ، بيا دې خه لوبه آغاز کړه ؟
بيا دې کومه غمپروره نغمه ساز کړه
ټول وطن مې د عمرونو غمکده شو
زړه دې يخ که ، ورته خانده ، ورته ناز کړه

* * *

دآسمان په لاس کې بيا دوينو جام دی
بيا يې کړی ، قربانۍ ته زما لام دی
ټول وطن راته د سروو وينو درياب شو
ورځ مې شپه ده ، هر سهار راته ماښام دی.

* * *

دوحشت په اور کې سوزي ، ايرې کيږي
دوطن هستي مې ټوله نا بود ديږي
دښمنانو هسې اور راته کړلی
چې يو ريبم سل يې نور رازرغونيږي.

* * *

دوحشي ستم دوران دی په وطن کې
هر قاتل اوس قهرمان دی په وطن کې

د باد په کنډوالوکې | کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوطن لمنه سره ده په سرو وینو

جوړ د سرو وینو باران دی په وطن کې

* * *

سرې لمبې دي ، دبابا وطن مې سوزي

زړه مې سوزي ، ځان مې سوزي تن مې سوزي

په ګلونو مې سکروټې راوريږي

باغ مې سوزي ، ښايسته چمن مې سوزي

* * *

هر يو « دوست » ته مې چې لاس ورکه دښمن شو

اهورا مې چې باله ، اوس اهريمن شو

هر يو راغې ، زه يې چور کړم ، زه يې بور کړم

هريو لاړه قربانې ، زما وطن شو .

* * *

وطن وران شو ، ملت چور شو ، ولس خوار شو

څوک په يو ه او څوک په بل نامه ازار شو

نه مو "کور" شو، نه" کالي "شول ،نه " ډوډۍ " شوه

څه چې پاتې له نيکو وو ، تارو مار شو

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار وینې رابهیږي ، ما ښام وینې
صراحي نه وینې څاڅي له جام وینې
څه دوینو زمانه شوه لویه خدایه
اغاز وینې راته ښکاري ، انجام وینې.

* * *

تا په کومه ګناه وژني ، وطنداره ؟
قرباني یې بیا دکوم غاصب لپاره ؟
ستا له ورانو کنډوالو نه نور څه غواړي ؟
چې لاس نه اخلي دښمن له دې ازاره.

* * *

دوطن سپین سرې مور شوله سرتوره
داسمان دناکردو بهیر ته ګوره
اوس د وینو په دریاب کې ده ولاړه
چې پرون وه په سرو ګلو کې سمسوره

* * *

چې دګلو دانې وکرم ، اغزي شي
هر ګلرخ ته چې زړه ورکړم بازاري شي
هر "امام " پسې چې زه اقتدا وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسجـــد لـــه کونجه پورته شي ، عاصـــي شـــي

* * *

چاپـــه يو او چا په بل نامه خـــــراب کـــــړي
چا ايـــــــري کړي ، چا په سرو لمبو کباب کـــــړي
نـــه پو هيږم څـــه ګـــنـــاه لـــــري وطـــنـــه !
چـــــې داهسې يې د ســـــرو ويـــنـــو درياب کړي.

* * *

د مـــلـــت په اوږو سپور شـــي محـــتـــرم شـــي
هم کـــــعبه شي ، هم ساقي شي ، هـــــم صـــنم شي
هـــم يـــې وژني هـــم پـــه قـــبـــر ورتـــه ژاړي
هـــم قـــاتـــل شـــي ، هم قاضـــي يې د ستـــم شـــي.

* * *

لـــويـــه خـــدايـــه تـــه دا تـــوره شپه رڼا کـــړي
ټول افغان بيرتـــه په خپـــل وطـــن بســـيـــا کـــړي
شـــيطـــاني تـــرورېږمې وولې پـــه ستـــورو
ورنـــه خلاصه دافـــغـــان دزړه دنـــيـــا کـــړي.

آلمان

جون ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د «زه کابل یم» دکتاب لیکوال ، نباغلي م.ح. حسام ته :

یو لیک ، یو پیغام

یـــه دوطن دارما نـــونـــو یـــاره
یـــه دولس دفریـــادونـــو یـــاره
زما دغـــم اودقـــلـــم شـــریـــکه
یـــه دکابل دماتمـــونـــو یـــاره

* * *

تامـــې دزړه په سوزیدلې دښـتـــه
بیا دیادونو اغـــزي وتـــو کـــول
تا مې دذهن رژیدلې بـــاغ کـــې
بیا دغـــمـــونـــو ګلان وغـــوړول

* * *

تامې د سترګو د ا ســـمـــان لمنې
بیا دماتم په وریځـــو ولـــړلـــې
تامې بې وسه بې فریاده اښـــکـې
بیا دارمان په مزار وشیـــنـــدلـــې

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تا مې دذهن وزر ماتی مرغـــــــه

بیا دکابل دکنډوالو میلـــمه که

تامې دژوند دامیدونو قـــاصـــد

بیا دوطن دهدیرو مـــیلمـــه که.

* * *

لاړم دخیال په وزرو والوتـــمـــه

په سوزیدلي کابل وګر ځـــیــدم

دورکو هیلو دلـــتـون په تـــمـــه

په نړیدلي کابل وګــرځـیـــدم.

* * *

پیدا مې نه که هغه ښکلې کابـــل

دافغانانو نـــازولـــی کابــــــل

زما کابل ، زما منلې کـــابـــل

ښکلې کابل ، دګلو ځلې کابـــل

* * *

دښـــایسته دزړه پـه سـرمـــــې

دسپیرو خاورو ډیری لـــیـدلـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر قدم او هره لویشته کې مـــې
د سوو هیلو غونډۍ ولـیدلـــــــې.

* * *

هغه دمینې په شور مسته سیـمه
لکه خاموشه هدیره ښکاریــــږي
داکاسي او دنسترنو باغچـــــــه
له ګلو تشه ده ، سپیره ښکاریږي

* * *

چایـــې هوس دسوزیدلو کــاوه
چا یـې ارمان دنـــړیدلو درلود
چا یې په زړه یو زر زخمونه غوښتل(۱)
چا یـې امـید دپر ز ېدلو درلــود.

* * *

چا یې په خیرې ګریوان اور پورې که
چایې لمن چایې لونګۍ پټه کـــــړه
چایې تاریخ ترېنه ځولۍ کـــې یووړ
چایې دهیلو ناوکـۍ پـتـــه کـــړه

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاېږې ویاړونو ته کتلای نه شـــول
چاته یې جـــګ سر د منـــلونـــه وه
څوک یې ړانـــده و عـــظمتونو پسې
چا ته یې برم دلـــیـــدلو نـــه وه.

* * *

چاېږې پګړۍ له سره کـــوز کـــړلـــه
چا پرې لمبې د انتقام بـلې کـــړې
چا یې ګریوان ریبنې ریبنې که ورته
چاورته شمې د انجام بـلې کـــړې

* * *

نـــه یې سهار دی د شـغلو ملګـری
نه ما ښام، رنګین رنګین ښکارېږي
نه یې سپوږمۍ دلمر په مینـه مستـه
نه خویې ستوري ګلورین ښکارېږي.

* * *

نه یې بـاغونه په ګلابـــو سینګار
نه دښتونه په غـاټولـــو ښـــکلي
نه یې ماهیو کې پرتـــم پـاتې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه جونګړې چا په ننګ پـــالـلې

* * *

په وینو سره ښـکاري لمـــنه د ښـار

پر هر پر هـر یې مړه ننګـونه ژاړي

له زخـمي زړه نه یې څڅیږي وینـې

ویرژلې سـایې تاریخـونـــه ژاړي

* * *

د شنه اسمان مخ یې پـه وریځو ککړ

شپه یې بهیږي په کو څو کـو څو کې

هر لور اوریده دې د ستم لا ســــونه

مرګ یې نڅیږي پـه کو څه کو څه کې

* * *

په هر څپک خـاوره یې وینې پر تې

پـــه هـــر قـــدم یـــې رژیدلي ګلان

پـه هر لښتـه یې زمو للي غوټۍ

پـه هـــره څانګه سو زیدلي ګلان

* * *

اســـما یې، دغه زخمي پهلوان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور درزمونــو افساني نه وايي

دغه د تيــرو پــر تــمونو راوي

د سترو ســو بو ترانــي نه وايي

* * *

نور يې« مهراب» او« رودابه» هېره ده

نور يې د« زال» زاړه رازونــه نــشتــه

اوس يې په ذهن کې« شغاد» پاتــې دی

نور يې« رستم»، « رستم» يادونه نشته

* * *

اوس پــکې نوم د« کاکه» ګانــــو نشته

اوس پــکې مړه دي د مـــرۍ رسمـــونه

اوس پـــکې ملتې دي سپيڅلې تــــورې

اوی پـــکې ورک دي د دستار ســرونـــه

* * *

نور يې «اکبر»، « اکبر» غيرت ويده دی (٢)

نور يـــې « امان، امان » ننګونه نشته (٣)

نور يې مشکي، مشکي شملې ټيټې دي (۴)

نور يې طـــرزي، طـــرزي فکرونه نشته (۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

حسامه، تا خو د کابل په لو ته
د اوښکو ډیرې ډیوې بلې کړلې
تا د بې ګوره شهیدانو په یاد
د خلکو هېرې شمې بلې کړلې

* * *

تا د قلم په هنر منده ژبه
وطن، وطن سندرې وویلې
تا د سرو وینو د دریاب په غاړه
د مرغلرو مرۍ وپېیلې

* * *

تا د قدرت د لیونو له مخه
ددین سپیڅلی نقاب و غورزاوه
تا د منکرو زاهدانو جرم
په خپلو چیغو چیغو ولړزاوه

* * *

ته دریا خرقه پو شانو پیې
د ننګ پېلوڅې په لاس و ګرځیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته‌له دروغجنو اتلانو سره
د خپل قلم په توره و جنګېدې

* * *

دا هورا په نوم راغلي یاران
ګوره زامن د اهریمن وختل
د پرښتو جامه کې پټ شیطانان
وحشي سر تېري د دښمن وختل

* * *

د شپې بړ بخې د رڼا د ښمنان
دزرو غله دي هنر څه پېژني
دا له کتاب او له قلمه پردي
د علم او پوهې سنګر څه پېژني

* * *

له غلو نه تمه د انصاف مه کوه
له قصابانو قضاوت مه غواړه
دبې عزتو، عزت نه خو ښېږي
له بې غیرتو نه غیرت مه غواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ســـرو ویـنـــو د ثـــروت ســـوداګر

د محبت په ژبــــه ، نــــه پـــو هـــیـــږي

دا د مـــرګـــونـــو د ښـــامـــار قـــا صدان

د ژوندانه په معنـــا څـــه پـــو هـــېـــږي

* * *

دا د پــــرون د مـــعـــر کـــــې اتـــــلان

د خپـلو خـلکــو قــاتـــلان وخــتـــــل

داد وطــــــن دازادۍ جـــنـــګیـــالـــي

خـــپــلـــه د نـــور و غـــلامـــان و خـــتل

* * *

دا د بـــــربـــنـــدو پـــــرښـــتـــو مینا ن

د دنـــــیـــا یـــي جـــنـــت خـــوبونه ویني

داله هیـــندارو نه بـــېـــزاره شیـــخـــان

تورو کو دړو کــې مــخونـــه ویـــنــــي

* * *

راځـــه چــې لـــوڅــې کـــړو نـــاولې څېرې

راځـــه رســـوا کـــړو درواغـــجـــن اتـــلان

دا د ګـــنـــاه او د ثـــواب مـــــا لـــکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د جنت او د دوزخ واکداران

* * *

راځه په چيغو کې لمبې وکړو
راځه تاوده کړو يخ وهلي زړونه
راځه د هيلو غوټۍ و نازوو
راځه چې ايل کړو خزانې بادونه

* * *

راځه وربېمه شو باغ په باغ وګرځو
په سپېرو لښتو کې غونچې وکړو
راځه د يوال د سکوت و نړوو
په وچو شونډو ترانې وکړو

* * *

راځه د تور ماښام په توره دړه
ښکلي تصوير د سباوون کاږو
راځه د مرګ د هيولا په تندي
ځلانده ليکه د ژوندون وکاږو

* * *

باور مې نه شي چې د وربځو مور به

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شنه اسمان په مخ خپره پاتې شي
باور مې نه شي چې دا تورشپه به
د لمر په کلي کې ديره پاتې شي

* * *

دا د سرکښو توفانونو وطن
سر د ستم مخې ته نه ټيټوي
دا د رزمونو په بټيو کې پوخ
د بې ننګيو زنځيرو نه قبلوي

* * *

بيا به را پاڅيږي دا ستړی ولس
بيا به راويښ شي دا ويده ننګونه
بيا به پخلا شي مرور اشنايان
بيا به تازه شي پخواني هودونه

* * *

بيا به نو توري تا لا نګري څيرې
په تکو سپينو جامو نه پټيږي
بيا به لو ټماري ستمګري ډلې
د عدالت په ګدۍ نه بريږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا بـــــه د لــمــر گلـــونـــه و غوړېږي

بیا بـــه ســحـــر پـــه ځـلیـدو لوراشي

شپـــه بــه د شپـــې کلـي ته کډه وکړي

بیـــا بـــه سپـــیـدې پـــه بربډلوراشي

* * *

بـــیـــا بـــه مـــو تـــاج شي د غنمو وږی

بیـــا بـــه سپـــرلـــی شي د بابا په وطن

بیـــا بـــــه جـــا رېـــږو یـــو له بله ځنې

بـــیـــا بـــه را پلنه شي رڼا پـــــه وطـــن

* * *

بـــیـــا بـــه کابـــل شي د ننگو نو کا بل

د تـــلـــژونـــدیو پـــر تـــمـــونـــو کا بل

د ټـــــول افـــغـــان د امـــیـــدونو کابل

د بـــــریـــالـــیـــو ارمـــا نونو کابل

۱ جنرال اختر عبدالرحمان له ۱۹۷۹ څخه تر ۱۹۸۷ پورې د پاکستان د استخباراتي سازمان ISI رئیس ، چې لوی ارمان یې د کابل سوزول او ویجاړول و او د ژړگو نو زخمونو ...... تر نامه لاندې د جگړې نقشه یې په سر کې درلو ده.

۲. وزیر مخمد اکبر خان

۳.ا علیخضرت امان الله خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴. ملا مشک عالم

۵.محمود طرزي

آلمان / می ۲۰۰۰

د باد په کندوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللې شيبې

تا ته یا دیرې هغه تللې شېبې ؟

هغه د ګلو غوندې،

ښکلې، رنګینې، نازولې شېبې،

چې دې د ستر ګو د اسمان په تورو تورو شپوکې

لکه د مینې د رازونو ستوری و ځلېدم،

او هر شپه دې له ما ښامه تر سهاره پورې

د خپلو ستر ګو د کتو په ژبه،

ماته د « میننې »

د « باور »

او د « ارمان »

خوږې قصې کولې.

۲

تاته یادیږي هغه تیر، هغه تر خه هغه اغزن وختونه؟

هغه په تورو وریځو بار هغه دود جن و ختونه،

چې دې د ستر ګو د اسمان په تکو تورو شپوکې،

« مینه » کو چې،

« باور » پردی شو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارمان شغلې خامو شې شو لې،

زه دې د ستر ګو له اسمانه، د باران د يوه څاڅکي غوندې و څڅېدم

المان/ جنوري ۱۹۹۳

د باد په کنډوالوکې   کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل ته

درنـــه لـــوګـــی شم، ګرانه کابـــله
زمـــورږ نـــجـــونـــو، د پېکي ګـلـــه
وجود مـــې سوزي، زړه مې رپـــېـــږي
چـــې درتـــه ســـرکړم د غـــم بدلـــه

❋ ❋ ❋

ماتـــم څـــځېـــږي، ستا له خيرې نه
خندا دي څـــه شـــوه، سرور دي څه شو
مستي دي څه شوه، هستي دي څه شوه
غېرت دي چېرتـــــه، غرور دي څه شو
ماښام ماښام يې، سهـــار دي نه شته
په ژمي پروت يې، بهـــار دي نه شته
لمر د پرېـــوتی، سپـــوږمی دې تللي
د رڼو ســـتورو، سينـــګار دي نه شته

❋ ❋ ❋

د ګلـــو ښـــاره، د ښـــــکلو ښاره
ښـــکلي دي لاړل، ګلان دي وســـول
فضـــا دي ډکـــه لـــــه شنو دودونو

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونـــي دې وســـوې، مرغان دي وسول

* * *

په سپينه رېږه دي اوښکې څـاڅـــــي

له زخمي زړه دې وينې بهـــــېږي

په شنه لمن دې غـــاټـــول د وينو

راززغونـــبـــږي او راغـــورېـــږي

* * *

په سر دروې، سکـــروټـــــې ووري

په لاله زار دې، خـزان پـــرېـوتـی

ونـــې لـــغـــړې، ګلـــونــه مړاوي

پــــه شنـــو باغو دې توفان پرېوتلی.

* * *

د لمر پـــه بـــام دې، اخـېـر د ورېځو

شينکـــي اسمان دي پټ په دودونو

غبـــرګه دې ډکـــه له شـهيدانـــو

خـــلـــک دې ستـــړي له ماتمونو

* * *

خندا دې چور کړه، وحشي بـادونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرور دې مات که، بې غیــــرتـــلنو

هـــستـــي دې يـــورړه داړه ما رانو

غوټۍ دې لوټ کړې تورو کارغـــانو

* * *

زه درنـــه لري ، پـــر دې وطـــن کې

په یـــاد دې سوزم ، په یـاد دې ژاړم

هر شـــیـــبـــه دې ، له غمه مرمـــه

په غشق دې پـــایم ، په نوم د ویاړم

* * *

د ګلـــو ښـــاره، د ښکلو ښـــاره

زخمي کابله، ورانـــــه کابـــــلــه

سوی کـــــابـــله، ویجاړ کابله

ښکلـــــی کابـــلـــه، ګرانه کابله

المان

۱۹۹۳/۵/۲۰

د افغانستان د نومیالي لیکوال او څېړونکي، اوراښاد محمد صدیق روهي په ویر کې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روه ملیار.

هغه شنه اسمان ځـلانـــده ستـوری

هغه په پته خوله ویانـــده ســتوری

هغه د ورکو کاروانـــو نـــو هــادي

هغه د نور د سین ځپانـده ستـــوری

* * *

هغه پـــه سپینو مـــرغـــلرو مین

هغه د میـنـې د دریـاب مـانـــو

هغه د حـســن د تصویـــر انځـور کړه

هغه غږ او د کـتـــاب مـانـــو

* * *

هغه د روه د ګـلـــزارونـــو ملیار

هغه د حسن د بـــاغـونـــو ملیار

هغه د دښـتـــو د ګلـونـو ملیار

هغه د پـانـو د رنګـونـو ملیار

* * *

ستوری و ، ستوری شو له ستورو سره

د باد په کندوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړو د تللیو په قطـــار کښېناست

ښکلا به چېرته خپل تصویر و ګوري؟

په ایینه باندې غبــار کښېـناست

* * *

د شپو ځنګل یې په سکروټو وویشت

د یخ په دښته کې یـــې اور وکـــړه

زړونه یې مست کـــړل د رڼا په میوو

په ساړه بزم کــې یـــې شــــور وکړه

* * *

ځان یې د شمې غوندې وســـوزاوه

تیاره محفل ته یې رڼـــا ورکـــړه

خاموشو تورو ته یـــې غــږ وبښه

مړو قلمونه تـــه یـــې ســـا ورکړه

* * *

د وچکالـــۍ په دغه شنډ فصل کې

ګلونـــه پاتـــې شــــول ملیار لاړو

څوک به پالنـــه د غوټیو وکــــړي؟

وربمه پردیسه شــوه، بــــهار لاړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

څوک به ساقي شي په دې توره شپه کې

څوک به جامـونـــه د رڼـــا ووېشي

څوک بـه د ستـــور د میخانې وپالې

څوک بـــه مستانو ته صهبا ووېشي؟

* * *

څوک بـــه د خیال په هنر مندو ګوتو

له تورو تیــــرو نه تصویر جوړ کړي

څوک به له زېـــړو رژېـدلـــو پاڼو

د رنګینه ګلو بهـیـــر جـوړ کـړي؟

* * *

ژاړي د روه د ســـردرو ښـــا پــېرۍ

تشو پیکیو تــه، ګلـــونه غـــوا ړي

له رژېدلي، بـــی ملیاره بـــاغـــه

د بلبلانـــو اوازونـــه ، غـــوا ړي

* * *

هغه د مـــیــنې د ښــــکلا انځور ګر

لاړو د تللیو په قطار کښـــېـنا ســـت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا به چېرته خېل تصوير وګـــوري؟

په اینه باندې غبار کـښېـــنـاســـت

المان

۱۹۹۶ جون

د ماښامونو په دار

وس راباندې وکوه، ګیله مې په خـــوله نه راځي

دود مې که اسمانه خو شکوه مې په خوله نه راځي

مینې مې د ژبې په سر نــوم د یـــار کـــرلی دی

څه وکړم زاهده چې توبه مې په خوله نــــه راځي

سر به کله شمـــه د لـمبـو پـــه بـیـــه ورکړمه

پټ به د عشق و ساتم، پلمه مې په خوله نه راځي

هسی یې د سپینې خولې په تمه تومتـــــې شومه

مست یې په کتویمه، بوسه مې په خوله نه راځي

ما یې د تسبو په لړ کې کفر د ابلـــیس ولـــید

موړ یې سجدو نه یم، زه د سر د ټیټـهـېـدو نه یم

وخته !د تسلیم توره قصه مې په خوله نه راځي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر توری زخمي دی، هر غزل د وینــو رنګ لري

هیري مې سندری شوي، ټپه مې په خوله نه راځي

شیخه درواغجنه د جنــت د پـــرښــتــو غـــله

تا چې دلته و کول، هغه مـــې په خوله نه راځي

ته خو به مې غږ د ماښامونو پـــه دار پورته کړې

زه به چیغه چیغه شم، روژه مې په خوله نه راځي

کابل

د غبرګولي ۱۸ ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خزان تصویر

بیـــا خـــزان پـــه ګلو راغی
بیا ماتم نیـــسي بـــاغونه
بیا چمن په ویـــر اختـــه دی
بیا رژیږي ســـره ګلونـــه

* * *

بیـــا د وریځو اوښان ګرځي
د آســـمان په کرونـــده کي
بیـــا د بـــاد اســـونه ځغلي
د افق په شنه باغـچـــه کي.

* * *

د خـــزان نقاش تـــه ګوريُ
رســـمـــوي تـــصوير د مني
د چمن په ښکلي پـــا نـــه
خپروي تصـــویـــر د مـــني.

* * *

ځنګله خـړه چـــوپتیا کي
د سفر سرود غـــــربـــېـــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غمجن ماښام پــه شونډه
د مــاتــم غــزل چلیږي.

* * *

مــرغـــۍ الــوزي له ونو
د تـــودو سیــمو په لوري
تــرانـــې د مینې وایـــې
خپروي د ژونـــدون توري

* * *

طبیعت څومره رنګین دی
دنیا څومره ښایستـــه ده
ژوندون راز دی د رازونـــو
د فــصـلــو نو سلسله ده

* * *

کلــه پــاڼـــې رژېدلې
کله موج وي د ګــلــونـــو
کله ټوله دنـــیـــا خـــړه
کله شور وي د رنـــګونـــو.

آلمان ۹ / ۱۰ ۱۹۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني هيلې

زما وطنــه یـــه زما د شنو یـادونــو باغه

زما د سترو ارمــانــونــو د دمـــي مــنـزله

زما جنــت، زمـــا دوزخ، زما ثـواب او ګناه

زما سپــرلی، زما خـــزان ، زما د مسنې ګله

* * *

و مې لیدل چې په غمجن زړګـــي دي اور ولګېد

ومي لیدل چې له سیني نه دي لمبې پورته شوي

ومي لیدل چې د سکروټو په توفان لاهو شـــوي

ومی لیدل چې له لمنې دې ایرې پورته شـــوی

* * *

ومي لیدل چې د اسمـان لمـنـــه د که شـــوله

ستا د سرو ګلو پـــه رنـګیـــنو رڼېدلو پاڼو

ومې لېدل چې د افق شونډې ګلګونـــې شولې

ستا د غوټیو په نیمزالو نښتېځلو پــــاڼـــو

* * *

ومي لیدل چې خوشحـالیو درنه کـــډه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومی لیدل چی درکـــې وچ شول د خندا ګلونه

ومی لیدل چـــی د خـــزان بـــادونو ورژول

هم د شینکیو سر درو هـــم د بیـــدیا ګلونه

* * *

ومی لیدل چي په باغونو دې لمبې پورې شوی

ومی لیدل په چمنونو دې اورونه کـړه شـــول

ومې لیدل چي په بلبلو دې مـــاتـــم ولګید

ومی لیدل چي ګلبوټو دې لـــوونـــه ګړه شول

* * *

ومی لیدلچې توره شپـــه دربـاندې بره شـ-وله

ومی لیدل چې وربځو هیر که سپین سبا درځـــني

ومی لیدل چي سپوږمۍ پریوته او ستوري توي شول

ومي لیدل چـــې مـــروره شـــوه رڼـــا درځني

* * *

خو یه وطنه یه زمـــا د شنو یـــادونـــو بـــاغه

تل به سبلې، تل به د ژمي تاړاکـــونه، نـــه وي

وربځې به ورکې شـــي، د لـــمر لونې به ونځېږي

تل به دا توره ترورږمۍ، دا ماښـــامـــونه، نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

شپه لا که هر څو مره اوږده هم شي تلپاتــې نــه ده
وريځې که هر څو مره تياري وي جاوداني نــه وي
د ساړه ژمي يخ وهــلې او ســړې سېــلۍ بــه
تل د باغونو پـــه رګـــونـــو کې رواني نه وي

* * *

د پسرلي نـــاوي بـــه وسپـــړي د زلفو ولونه
په شـــنه لمنـــه بـــه دې وټومبي غمي د ګلو
په سرو غـــاټولو په رنګينې شي شګنې تالې
په چمنونو کې بـــه جـــوړه شي سيالي د ګلو

* * *

باران به پاڅوي له خوبه د ډاګـــونـــو بـــو ټـــي
ورږمـــه به بيا سوو ، سپېرو لښتو ته سا ورکړي
شبنم بـــه پر ېمينځي په مينه د غوټيو سبرګې
لمر بـــه د ګلـــو انـــنـــګيـــو ته ځلا ورکړي

* * *

په خړو دښتو به روان شي د رنګـــونو بـــهـــير
په سپېرو بوټو به رابره شـــي دګل سنـــدره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سرو غو ټيو به جړاوي شـــی د ونو غاړې

په باغ او راغ به راخپره شي د بلبـــل سندره

* * *

په تورو وربځو کې به تم شي د سکروټو باران

د شپې په څنو کې به وچ شی د لمبـــو ګلونه

د تروږمی سینه به څیري شی د لمر پـــه توره

د شفق باغ کې به سمسور شی د سبېدو ګلونه

* * *

بیا به ګلان په وربل کېږدي کلیوالې نجونې

بیا به باغونو ته ستنې شي مسافرې مرغۍ

بیا به په غرونو کې غرڅې د مشکو ساه وکري

بیا به په ځالو راخورې شې مهاجرې مرغۍ

* * *

بیا به د ګلو پـــــه سین و لامبي شنهلې دښتې

بیا به خړوب شی په شنبلیو دا سپېره ډاګونه

بیا به د باغ په زړه کـــې وټوکي زرغونې هیلې

بیا به د تیرو ذهـــن ونـــازوی سره یادونه

آلمان دسمبر ۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاري

زوی مې زما په ژبه نه پوهېږي،

زه مې له پلار سره، يوه مسجد کې لمونځ نه کوم،

پلار مې په خپله لاره ځي او زه په خپله لاره،

زوی مې زموږ لارې،

منسوخې،

کړې لاري بولي.

او د خپل ځان لپاره بله نوې لار لټوي.

زموږ د ژوند دود او د ستورداسې دی،

موږه د لارو د بدلون په هنر نه پوهېږو

خو د ځانونو بد لولو سره روږدي نه يو ،

ځکه خو ټول عمر

په لاره کې يو ،

منزل ته،

نه رسېږو.

آلمان دسمبر ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

یه غمه کور دې ودان

یه غمه، کور دې ودان،

چې دې د ژوند پدې سره دښته کې

پدې اغزنه، ناځرګنده لاره،

یوازې،

پرې نښودم.

یه غمه،

کور دې،

ودان.

زه لکه ستړی مسافر ، ژوندون مې بار په اوږو ،

پدې اغزنه،

ناځرګنده،

لاره،

په شپو او ورځو ،

ځم،

روان یمه،

مزلونه وهم.

ته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه خوږ او وفادار،

ملګری،

تل راسره یې او قدم په قدم،

زما د سترګي ژوند،

شپېږي شماري.

او د ژوندون پدې اغزنه، ناځر ګنده لاره،

ما سره د رومې او ستل راکوي.

غمه،

یه غمه،

وفاداره

غمه.

زما د سترګي ژوندون،

یاره،

غمه.

آلمان ۱۹۹۵/۱۱/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشې پيني

زړه نــــه مــې خــاخــې، درپسې وينې
د ګلــــو لــــښتــــې، يــــه نــازنينې
ستـــــا پــــه ستـــم مـــــې، قلم قلم زړه
ستـــــا په تومت مې، جامې رنګينې
نــــــه مـــــى هېرېږې، نه در رسيږم
لـــه ليـــري مــرمــه، نژدې سوزېږم
خــبــره نــــه شـــوې زمـــا لــه سوزه
خبـــره نــــه شـــويــــزمـــا له مينې
سهار رانــغـــى، بــيــا مـابناموته
بــيـــا د غـــلـچـــکو شپو، ير غلونه
څلانــدہ لـــمــــره، څپانـــده لمره !
لږ راخــــورې کـــه، زلفې زريـــنـــې
مېـــکدې ورانـــې، رنـدان خاموشه
نه څوک عاقل شته، نه څوک مدهوشه
د تاک رګـونه، پاتــې لــــه جــوشه
تـــشــى پـــرتـــې دي د ميـــوپينې

آلمان دسمبر ۱۹۹۷

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الینا سندره

زمـــا لغـــمـــانــه، ښایسته لغـمـانـه
بـــیـــا دې یـــادونـــه په زړه وورې راتــه
بیا مې په خوب، بیا مې په خیال کې ته یې
بـــیـــا دی غـــمـــونــه پــه زړه ووری راته

* * *

لکـــه لـــه مـــور جـــلا شـــوی ماشوم
هـــره شـپــبـــه درپـــســـې وژړېـــدم
لکـــه د تـــورو مـــاښـــامـــونو شمه
درپـــســـې ویـــلـې شـــو مـــه وخـــثېدم

* * *

نـــور دې پـــه شپولو کې شپانه نه وینم
نـــور دې تـــالـــو کـــې رمې نه څرې
نـــور دې نـــاوونـــه له ایوانو ډک دې
نـــور دې پـــه غرونو کې غرڅې نه څرې

* * *

بـــیـــا دې حـــجـــرې ســـړې، پـــرتې دي
بـــیـــا دې دېـــرې دي لـــه زلمو نه تشې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دې د ښکلو کودړونو غاړې

له پېغلو تشې، له منګو نه تشې.

* * *

بیا د سکروټو په سین ننوتې

بیا دې سینه په لمبو وسوزېده

بیا دې ګرېوان له غمه څیرې څېرې

بیا دې پګړۍ له سره وغورزېده

* * *

د "الینګار" له ذهنه و وتله

د "الینا" د لوی پر تم سندره

د "الیشنګ" په شونډو غوړېده

د غم سندره، د ماتم سندره

* * *

بیا دې "کلمان" په تورو وربځو کې پټ

بیا دې "سالاو" په سېلاوونو کې ډوب

بیا دې "سنګر" په سرو سکروټو ستې

بیا دې "منګو" په شنو دودونو کې ډوب

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د "نـــرنـــګ" نـښتـــرو اور اخیستی

بیا د "وایـــګل" پـــه ګلـــو اور ووري

بیا د "کـــرنـــج" مـــمـــانـي وینې ژاړي

بـــیـــا د "ســـایګل" په ښکلو اور ووري

* * *

بیا د غـــاټـــولو غـــاړې ټیټې ښکاري

بیا د نرګس له سترګو نـــم څـڅـــیږي

بیا د ګلاب په تـــن کې ویـــنـــه وچـــه

بیا له رامبـــېـــلو نـــه مـــا تـــم څڅېږي

* * *

بـــیـــا دې دانې، دانـــې د اوښکو غمي

له سترګو څاڅـــي، امـــېـــدونـــه کري

د اور اوویـــنـــو پـــه تـــبـــجنـــه دښـــتـــه

د سبا نـــي بـــهـــار ګلـــونـــه کري.

* * *

زما لغمـــانه، ښایسته لـــغـــمـــانـــه

ستا حماســـه مـــې د وطـــن سنـــدره

ستا د ننګـــونـــو د یـــادونـــو قـــصـــه

زمـــا د ســـاه، زمـــا د تـــن ســـنـــدره.

کابل چنګاس ۱۳۶۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلبل ساندي

که ورېمه یــې راروانــه د کاکل شـــي
د دي وچې دښتې ترخې به ګل، ګل شي
ماته ځانګه داغزو شي چې لاس وروړم
د رقیب په لاس کې لښته د سنبل شي
د زاهـدزړه بـــه له خپله ځانه تورشي
که یـې ستـــرګې آیینـې ته مقابل شي
د زړه پاڼې، پاڼې ګل بـه تر ښه ځار کړم
که مې تللی آ شـــنا بیا راسره خپل شي
د آشنا په اصالت بـــاندې پوه نه شوم
کله جوړ تر ینه پښتون کـلــه مغل شي
چــې غـو ټی په خپله لنډه خندا خاندي
تـریـنه جـوړې سوې ساندې د بلبل شي
زنـګوم بـه یـې د سترګو په زانګو کې
کـــه نصیب راته خوبونه د کابــل شي.

آلمان

۲۰/۸/۱۹۹۹

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زولنې

ساقي په جام کې راوړلې، اورينـــې زولنې
د عقـــل لېـــونـــيـــو تـــه، د مينې زولنې

ساده زړه ته مې ګوره په هـــر چا کـــوي باور
بنګړي ورته ښکاريږي پـــو لادينـــې زولنې

خاونده تشې مه کړې دا کـــــوخې له ليونو
ما تېرې چې يې پښو کې پر تـــميني زولنې

درواېې خله زاهده وي دې تا تــــه مـــبارک
دا تور نصيحتونو او د اسپيني زولنـــــــې

پرون مې ښکلول د آشنا لېچو کې بنګړي
بيګا مې خوب کې وليدې رنګينې زولنې

ما ښام مې باغ کې واورېده سندره د اغزو
سهار د ګل په پښو کې وې زرينې زولنې.

کابل

تله ۱۳۶۷

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا جام

تا ته به یاد وي که نه،

هغه شیبه چې ما په مینه مینه،

تا ته د زړه جونګړه پرانیستله،

ته مې د هیلو ښښتېځلي باغ ته و بللې،

ما ویل ته به راشې

او پسرلی به راشي

او توتکۍ به په وزرونو کې ګلونه راوړي،

او دغو تیو ښایسته ډمې به،

د وچو لښتو د یادونو په بام و نخېږي

* * *

ما ویل زه به ستا د سترګو له روښانه چینو ،

د رڼا جام وڅښم

او د ژوند ون هره شېبه به د رڼا په سین کې ولمبوم،

او تر ورېمې به مې د زړه له سزېدلط ئاره وباسمه.

حومره ساده ومه زه.

* * *

د باد په کنډوالوکې | کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ورېمې ترۍ وم،

ما د باران د رتلو لار څار له،

ما په شنو لښتو کې د سرو ګلو خوبونه لیدل.

ما ویل ته که راشې

نو پسرلی به راشي،

زه به د شنې ورېمې په شنو وزرو والوزمه،

په غرور غونو کې به وګرځمه،

د وچو بوټو په رګونو کې به شور وېښ کړم

د سپېرو ځانګو په غوږو کې به ایت د ژوندانه ووایم

څو مره بیځا یه هیله.

* * *

تا ته به یاد وي که نه،

خو زما هیره نه ده،

هغه شیبه چې ته زما د زړه جونګړې ته راننوتې،

بیا مې د هیلو باغ کې وګرځیدې

د لمبو ختې دی به غاړه پرتې،

او په پښو دې د سکروټو سرې پڼې ښکار ېدې.

ستا له راتګه سره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هيلو باغ د اور په سمندر پرېوته.

نه مې ورېمه وليده

نه سترګو د رڼا جامونه،

نه ښو تکيو په وزرونو کې ګلونه راوړل

او نه باران په وچو د ښتو د الماسو دانې ولو نلې.

* * *

اوس مې د زړه جونګړه،

د تر ورېميو په څپو کې ډوبه

اوس مې د هيلو نښتېځلي باغ کې،

د سرو غو ټيو په ځای

د سرو سکروټو، سره ګلونه خاندي.

زه د رڼا د جام په ياد په خپلو ټولو ساده ګيو ژاړم،

او په خپل زړه کې مې د هيلو د مزار په څلي، او ښکي شيندم.

آلمان

۲۰/۷/۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهيلو په مزار

که زه جامونه تشومه ، شيخه ستا يې پـې خـه

زړه په سکروټو داغومه ، شيخه ستا يې پـې څـه

که له ساقي نه مې دعقل زولـنـې غــواړمـه

که زنځييرومه شرنګومه ، شيخه ستا يې پـې څه

که دتقوا له ښاره ووتمه زيـان يــې خــه دی

که خرابات جاروکومه ، شيخه ستا يـې پې خـه

ته دسجدو کچکول کې غواړې ترې وصال دحـورو

زه يې کچکول نسکورومه ، شيخه ستا يې پـې څه

زه له ما ښامه تر سهـاره پــه مــزار دهــيـلو

داوښکو شمې بلومه ،شيخه ستايــې پـې څـه

چې دآشنا کوڅې ته ځمه هــر بــيــګاه او سبـا

هلته مې سترګې خوړومه، شيخه ستا يې پې څـه

تورو خاموشو ماښامونو کې غوغـا کــرمــه

ويدې نشې راپارومه ، شيخه ستا يــې پـې څـه

کابل

۱۳۷۰ / ۶ /۲۸

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاروان په هیله

ستا هغه مستې خبز لوخې سترګې ،

چې يې په سلو ژبو ،

ماته سبق دمحبت راکاوه.

او دساړه ژمي په شپو کې به يې

زما دزړه کوډله ،

مدام روښانه اوتوده ساتله.

اوس دسرې سيلې په توره شپه کې

سترې ،

خاموشې ،

اوسرې ،

ښکاريږي.

زه ستا دسترګو دخبرو تږی

دشپې په توره ، نا څرګنده دښته ،

لکه ستومانه مسافر چې ديو څاڅکي اوبو په تمه ،

دکوم بې نومه ، ناڅرګنده ، کاروان لاره څاري

دشپې په توره اوشګلنه دښته ،

دتا دسترګو دخبرو دکاروان په هيله ،

دباد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې

تیروم.

آلمان ۲۶/۴/۱۹۹۹

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیر

کلونه وشول چــــې دې نـــه ویـــنمـــه
غزل د سترګو دې لـوستــلای نـــه شـــم
نور مې د استـــرې ســرګــردانـــه نـظر
ـ دا دا غـزنـــو اوږدو لارو د سـفـــر لاروی ـ
ستا د خوږو سترګو چینو کې لمبولای نه شم.

* * *

نور مې د سترګـــورګـــودر پـــه غـــاړه
ستا د پـــښـــو پــلو نـــه هم نـــه ښکاري
نور مې د شونډو دبډیـــا پـــه خـــنـــډو
-په دې شګلنو بې بـــهـــاره تـــالـــو-
ستا د بوسې ګلونه هـــم نـــه ښـــــکاري

* * *

نـــور دې د خـــیـــال په اسمان نه ځلیـــږم
نور مې د خوب کلي ته هـــم نـــه راځـــــې
دا سې ښکار ېږي چې هېر کـړی دې یــــم
د ګلـــوریـــنـو خـاطــرو لـــه بـــاغـــــه
د وچ لر ګي په شانې لیرې غورزولای دې یم.

د باد په کنډوالوکې   کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما او ستا هغه اورینه مینه

چې ځلېد له، بلېد له مدام

هغه د تورو ماښامونو ډیوه

-لکه د شپو په زړه کې بله شمه-

چې سوځېدله ، خندیدله مدام

اوس په کې اور نه شته ، سپرغۍ نه لري

اوس له رڼا ډکه ځولۍ نه لري.

خو لا تر اوسه مې دزړه په قاب کې

یو ازې ستا دمخ تصویر پاتې دی

یو ازې ته مې يې دذهن په ډولۍ کې ناسته

یو ازې ته مې لکه وینه په رګو کې جاري.

آلمان ـ نومبر ـ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـا کـــوچـــنـــي " ځـــلا " تــــــه :

دانځر ونه

که دانځر ونه ګل ونیسي ،

زه به مې سترګې باغ کې وکرمه

او ترسبا پورې به

د وږمې لارا ،وڅارم،

او دا ټوټې،

ټوټې،

ټوټې،

زړه به مې،

د شنې وږمې په لاره،

پاڼې،

پاڼې،

وشیند مه.

که د انځرو ونه ګل ونیسي،

زه به مې سترې او ساړه لاسونه،

د باغ په وچ لبنتي کې وبهوم

ونې به وینبې کړمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سپېرو لښتو په ذهن کې به،
د سرو غټېیو ترانه وکرم.

* * *

که د انځرو ونه ګل ونیسي،
زه به د وربځو له ړندو سترګو نه،
په جل وهلو بوټو، څاڅکی
څاڅکی،
وڅڅېږم،
او پسرلی به له درندو خوبونو پاڅومه
که:انځرو
ونه،
ګل،
ونیسي.

المان- اپریل-۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخو انیرګ شاعر اسحاق ننګیال په ویر کې

ګل او ستوری

۱

ته لکه ګل ،

لکه له شنو وږمو نه هیره غوټۍ ،

د ساړه ژمي په سړه شیله کې وغوړېدې.

خپله توده اروادې ،

په یخ وهلو ځانګو وویشله.

* * *

ته لکه ستوری ،

لکه پاک او ځلېدونکی ستوری

په تورو تیږو شپو کې ،

د شنه اسمان په تندي وځلیدې ،

او په زړي شغلو دې ،

د شپې شډلې کوڅې ووینځلې.

* * *

تا د سمسو رو پسرلیو دراتلو په هیله ،

تا د سرو ګلو دباغچو دغوړېدو په هیله ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا دبلبلو په یاد ،

تا د سندرو په نوم

په مړاوو بوټو کې د ساه د ټوکیدو په هیله ،

خپل ځان ،

ورېمه ،

ورېمه ،

کړه.

* * *

تا د رنګین ښایست تلپاتې تصویر ،

د شعر په ښکلو ګوتو ،

د سپېرو تیرو په تخته وکاږه

او خړو تورو ته دې ،

د رڼا رنګ ورکړ.

تا د سپوږمۍ په غوږ کې ،

د لمر زرینه ترانه جاري کړه.

او د بې نوره شپې په څنګ کې دې ،

د ابدي رڼا ،

ګلان ،

وټومبل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

ته لکه ګل،

لکه له شنو وږمو نه ھېره غوټۍ،

د بې بھاره کال په تور فصل کې،

د ترخه باد په لمن،

پاڼه،

پاڼه،

ورژېږي.

ته لکه ستوري،

لکه پاک او ځلېدونکی ستوری،

د ساړه ژمي تکو تورو شپو کې،

د شنه اسمان له سترګو،

څاڅکی،

څاڅکی،

وڅڅېږي.

آلمان- مې- ۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدله کوڅه

اشنا پردی ، کوڅه بدله ښــــکاري

ټوله دنیا راته ، شډله ښـــــکاري

پسرلنی ښکلایي وغــــوړېـــده

دګلو باغ یې له وربــله ښـــــکاري

بلبله پام کوه بې هـوډه نـه شــــې

لاره اغزنه تر سنبلــه ښـــــکاري

اسمانه نور مې هـمت مــه ازمایه

تاته ما نې ماته کو ډله ښــــکاري

خومره اوچت دی افغاني غرورمې

دسوال غونچه راته خځله ښکاري

پتنګه راشه که وزر تــــــودوي

لا یې دحسن ډیوه بله ښـــــکاري

دګلو جوش دی که شغلې شهیدې

چې له هراته ، تر کابله ښــــکاري.

المان

۱۹۹۷/ ۷ /۲

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه ده

دلــمر په کلي باندې ، بره شــپـــه ده

دژمي شـــپه ده ، بې سحره شـــپـــه ده

سپـــوږمۍ ویده ده ، ستوري نه ځلیږي

لکه مــازدیگر تر مازدیگره شــــپه ده

بلخ او هــري په تــروږمیو کـــې ډوب

له بــد خــشانه تر خــیبــره شپـــه ده

رستـــم په ځـاه کې دشـــغا لـــویدلی

ډکه لــه درده ، له پـــر هره شـــپـــه ده

نـــوروته لمر دی په قســمت ورغــــلی

زمـــوږ په برخه ، بـــرابـــره شپـــه ده

په تـــورو وریځو کې بریښنا شوه چیرې

که یـــې لـــه زلـفــو مـروره شپـه ده

ګـــل دوربـل دې راتــــه وځـــلوه

جانانه شپه ده ، ســتمګره شـپـــه ده

المان

۱۹۹۸/۳/۲۷

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیا دونو په مانۍ کې

ماته یادشي ځومره سخته اوترخــه وه
هغه ورځ چې موږ له یو بل نه جلا شوو
ته په خپلې لارې ولاړې ، زه په خپــلې
دژوندون په لویه دښته کې تنها شو و.

❋ ❋ ❋

ستا له سترګو ځځیدل غمي داوښــکو
خوپه شونډو دې ترخه موسکا خوره وه
نه خوراته ځــه وویل نــه مــا ځــه
پوهیدو چې دوصال وروستۍ شیبه وه

❋ ❋ ❋

مادې ســترګو لوستلې تو قسمـــت و
مادې زلـفو کې لیدلې تورې شپــې وې
ما لیدل چې تورتمونــه وه په مـــخ کې
مالیدل چې راخورې تــورې تیــارې وې.

❋ ❋ ❋

پو هیدم چې د اغزوپه ځوکــو تګ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهيدم چې د سکروټو بنـــــکلول دي

پوهيدم چې په کوچني بې وسه زړه کې

دغمو دلويـو غرونـــو ځـــايـــول دي.

* * *

اوس چې ګورمه دوخت دغرو له شانه

لاتر اوسه مـوړ هماغسې تنـــهـا يـــو

نه مو لارې بيرته بيا يو بل تــه رســـي

نه دمينې ناوکۍ منزل تــه بـــيـــايـــو.

* * *

خوتر اوسه مې هماغسې پـه زړه کـــې

لا ژوندي دي ستا خواږه خواږه يـادونه

هره ورځ مې سترګې تاپسې غـــړيـــږي

هره شپه راسره مله دي ستا غـــمـــونـــه.

* * *

راته ګرانه يې تراوسه راته ګـــرانـــــې

لامې زړه کې ستا دميـنـې اوربـلـيـــږي

لامې اوس هم دخوبـونو ښاپيرۍ يـــې

لادې مخ راته يالونو کې ځلـــــيـــږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

لامې اوس هم دلندو سترګو هنـداري
تشې نه دي ستا د سترګو له تصـويـره
لامې اوس هم د يادونو پـه مانۍ کـې
يوه شمه پــه لمبو کـې ده اسيـره.

المان

اګست ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوښتنو تصویر

پردیسه چیرته ځې ، دچا په هیله ،

دکوم آرمان په لوري لاره وهې

منزل دې کوم دی ، دمه ځای دې چیرته ؟.

له کومه راغلې او په کومه درومې ،

پدې اوږده ،

کږه وږه لاره ،

تناکې پښې.

دژوندون پیټی دې په سترو اوږو ،

دلارې دوړې دې په بڼه پرتې ،

ددوارو سترګو دکتاب پاڼې دې ډکې له پوښتنو ځنې.

پدی اوږده اوډبرینه لاره ،

ډیر کاروانونه تللي ،

ډیرو ستومانه مسافرو مزلونه کړي ،

خو چاته پته نشته ،

چې له هغوی نه څوک ،

منزل ته

رسیدلي ، که نه.

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دتاریخ په ډبرینه اواغزنه‌لاره ،

له هغو تهولو نه یواځې یو تصویر پاتې دی ،

یو بې حسابه ، بې ځوابه ، دپوښتنو تصویر ،

درژیدلو ، نښتیځلو ، آرمانونو ، تصویر ،

اودغمونو ، تصویر ،

پردیسه !

چیرته ځې ، دچا په هیله ؟.

المان

۱۲ / ۷ / ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره ږلۍ

په پلو کې يې شغلــه پــه بــلې راوړه

که آسمان په ګريوانه کې سپوږمې راوړه

دربا ناوې پلو په مـخ راخـــپـور کـــه

تورې شپې دتــرو ږمـيــو ډولـــۍ راوړه

زه دګلو دغونـچـو پــه تــمــه ولاړم

خو اغزيو نــه مې ډکه څــولــې راوړه

دلمبو غو ټيــو بــاغ پــه ســر اخيستی

سپينو وريځو تــکه تــوره ږلۍ راوړه

وچوي دونو وينــه پــه رګــو کـــې

درواغجن پسرلي يـــخه ســيــلې راوړه

چې دخپلې غاړې هار پرې ښايسته کړي

ماغريب ورته داوښــکو ډالـــۍ راوړه

دښو په سر يې بيا ستـــوري ځـلـــيږي

داسې ښکارې ماښامـــونـــو دی راوړه

دآشنا دسنو بـــوی لـــه کلـــې ووت

لمره ته ورته دزلــفـــو ګـيـــډۍ راوړه.

کابل ـ ثور / ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې　　　　کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلمر له باغه

زه به دلمر له غوړېدلي باغه

یو څو تازه ګلونه وشکومه

او ستا دزلفو توره شپه به پرې رنګینه کړمه.

زه به دپرخې دالماسو دانې ،

دشنې ورېمې په تارکې وپییمه

او ستا په غاړه به یې وځړوم.

که ته یو ځلې او دتل لپاره ،

زما دزړه کورته راننوزې ،

او بیا دمینې په نوم ،

راته هماغه هیرې شوې ډیوې ولګوې

هغه چې ما اوتا په ګډه سره ،

دلویې مینې په نوم ،

زمونږ دهیلو په ماڼۍ کې امانت ایښې وې

المان

اپریل ۲۰۰۱

د باد په کندوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له تخت، هم له تابوته

نور دي ښوک نه پيژني ،

نور دي هيڅ ښوک هم ، نوم په خوله نه اخلي.

نور له هرچانه ورک يې ،

نور له هر چانه هير يې

نور نه دپلي ، نه سپاره په ياد يې

او هغه سپين آس دې ،

ـ چې له هر څه او هر چا ګران ودرته ـ

نور ستا له ياده پردی شوی ښکاري ،

اوته له هر څه اوله هر چا نه پردی يې ورته .

نور دې له غرو دچا زړه نه ريږدي

نور دې له چيغو دچا ځان نه رپي ،

نور ، هم له ميني ، هم له کرکې تش يې.

نه دې په ګل ،

نه دې په تيږه کې ،

اثر ،

پاتې دی.

نور دژوند يو له سرحده تير يې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور دې ځوک نه پیژني ،

نور ،

هم له تخت ،

هم له تابوته ،

هیرېږي.

المان

۲۸ / ۲ / ۱۹۹۸

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

بارانه تاته مې لاسونه په دعا نیولي

تاته زارۍ کومه ،

لږ خوزمونږ په سوزیدلو کروندو ووره.

* * *

سږ کال خوهم لکه د تیرو په شان ،

داسې ښکاریږي پسرلي نه لرو ،

سږ کال خو هم سنځلو ګل ونه که

بوی د رامبیل نه را ځي ،

وږمې په زلفو کې رانه وړي د نارنجو غوټۍ.

* * *

سږ کال خو هم باغ ته نرګس رانغی ،

ګلابو کډه وکړه ،

نیالګي له ځانه سره ژاړي ، ونې سا نه باسي

ملیار په باغ کې د تبرونو بزغلي کرلي.

* * *

سږ کال خو هم غاټول ونه ټوکیدل ،

او په ګل خیزو د ښتو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګندېريو زهرجنې څانګې وغوړېدې ،

کوچيان رانغلل ، په بيديا کې کېږدۍ پلنې نه شوې ،

تشو کنډرو کې اور ونه لګيد .

جړاوې نه شوې په ځنډيو داوښانو غاړې ،

رمې په تالو باندې سمې نه شوې ،

شپانه په شپوله کې شپيلۍ په شونډو پورې نه کړه ،

څړتون خالي پاتې دی ،

هوسۍ دغرو څوکو ته وختلې ،

ګړي آسمان ته خوله نيولې ديوه څاڅکي اوبو په هيله .

* * *

سږکال خو هم دتو تکيو دوزرونو سرود ونه غږيد ،

زموږ دکلي دمسجد په نړيدلي چت کې ،

دتوتکيو په ځای ،

تورو غومبسو چتې جوړې کړلې .

څوک به آيت د "ابابيل" ووايې

څوک به کاڼو ،

دسپيرې دښتې ،

پيلان وولي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سږ کال خو هم تا لندې ونه خندل ،

دغور غوري بابا برقي قمچینه ،

دتورو وریځو ذاسونو په ملا غبرګه نه شوه .

او داسمان له تورو تپو سترګو ،

د «رحمت» یو څاڅکې ونه څڅیده .

موږ له اوږدو مزلونو وروسته ،

داوبو په تمه ،

سراب ته ،

ورسیدو .

* * *

بارانه ووریږه ،

تاته زارۍ کومه ،

یو ځلي بیا زموږ په کلي پسرلې راوله .

المان

اپریل ۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دایمان په لمن

لامې تراوسه ستوري ځاځي دګریوان په لمن
دزړه دودونه مې لګیږي داسمان په لمن

دګلو ناوې نا امیده دسپرلي ډولۍ کې
زخمي بلبل ورته ژړيږي دخزان په لمن

پردې وطن دی مسافرې شپې په غم تیروم
کاشکې یوه شیبه ویده وای دجانان په لمن

وجود مې اور اخلي سوزيږمه ، لمبه لمبه شم
چې دسکروټو باران ګورم دافغان په لمن

ساقي له خم نه مرور ، خم له صهبا نه خالي
دمیکشانو ډلې ګرځي دبیابان په لمن

بیا زوړ زاهد دی بیا هماغه محتسب وختونه
بیا مې داغونه دي چې ځاځي دایمان په لمن

هسې مې ډکه شوه دزړه دښته له زیړو ګلو
لکه چې ستوري وي ټو مبلي دآسمان په لمن

آلمان

۱۹۹۴/۲/۲۳

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکروټو په اقليم کې

د سکروټو په اقليم کې ګلان نـشتــه
په خوړلن کې غاټول کله زرغونــېږي
ګله ! بل چيرته يې ځاره دوړمـــې لار
سيلۍ ستا په پسته ژبه نه پوهيږي.

يوه هيله

توري خاوري به يې پوري کړم په سترګو
که قسمت يو ځلي بيا وطن ته بـــو تلم
خپلي اوښکي به بې پرخه کړم د ګلـــو
که کوم باد هغه ښايست چمن ته بو تلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ګل ته، نه اغزي ته

له تندې مرمه ، خو ساقي ته مې لاس نه رسيږي
دتر خو ميو ، کنډولي ته مې لاس نه رســـيږي
ددې بې رنګه او بې بويه پسرلي په شـــپو کــې
ګل خو لا پريږده چې اغزي ته مې لاس نه رسيږي
لکـــه دژمـــي دکمـــره پـــه ســـر ولاړه ونـــه
له وږمې هير يم پسرلي ته مې لاس نه رسيـــږي
لکه داوښکو څاڅکی پريوتم په خپل ګريـــوانـــه
تشه سيپۍ يمه غمي ته مې لاس نه رســـيـــږي
په پټه خوله يې دهجران په سرو سکروټو سوزم
ژړامې هيره اسويلي ته مې لاس نـــه رسيـــږي
چې پکې وخکمه ديار دخوږې مينې تـــرخـــه
دزړه ټوټې ټوټې کودي ته مې لاس نه رسيـــږي
ماويل وابه خلم کسات ترې دشهيدو شبـــو
خو ګريوانه دزندګي ته مې لاس نه رســـيـــږي.

المان

۲۵ / ۶ / ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر ته سرود

۳

لمره ! که ته په خوب ویده پاتې شې
او یو ځل بیا زموږد کلي په آسمان باندې ونه ځلیږې
څوک به د شپې په تکه توره دړه ،
د طلایي شغلو غزل ولیکي ؟.

* * *

لمره که ته خپلې ګلبویه زلفې ،
پدې اغزنه شپه ونه غوړوې
څوک به دژمي په یخجنو دښتو ،
د پسرلي دګلو سین سم کړي.
څوک به د باد کاږه واږه لاسونه ،
د نسترنو له تنکیو غاړو ونیسو یوي.

* * *

څوک به په غرونو کې ،

ورېمې وینبې

کړي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک به د دښتو دغاټول په تنکیو شونډیو ،

خوږه موسکا وکړي.

څوک به د پرخې نازولې لونې ،

دځپلو ځهو په وریښمینو نوراني تالونو وزنګوي.

ځوک به د مستو بلبلانو په ګونګیو ژبو ،

د محبت سندرې وبهوي.

ځوک به د ځوانو غزلبو لو توتکیو ګلالي وزرونه ،

د سپین سهار په شدو ولمبوي.

ځوک به د باغ په غوږ کې ووايي د ګل د غوړیدو سندره ؟

لمره !

که ته ،

په خوب ،

ویده ،

پاتې شې.

الـمان

۲۳ / ۱۰ / ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمیني ترون

بیامې جـــانــانـــه ، دزخمي زړګي په سوې للمه
ستا دخـــوږو ، خـــوږو یـــادونو بـاران ووریـده
بیا مې دمـــړاوو خاطـــرو په رژیدلـــي چـمـن
د پسرلي د ســـرو ګلـــونـــو پـــاران ووریـده.

* * *

کلونه وشـــول چـــې له تا نه جلا شـــوي یـمـه
کلونه وشـــول چـــې په تا مې سترګې نه خوږېږي
کلونه وشـــول چـــې دنیا لکه زنـدان ده راتـه
کلونه وشـــول چـــې دسا وزر مې نـــه غوړیږي

* * *

اوس مـــې یـادیـــږي هغـــه تللې هغه تیرې شیبې
هغه دګلـو غـــونـــدې ښکلـــي اورنګین وختونـه
هغه دمیني درنا پـــه میـــو مـــستـــې ورځـــې
هغه ســـاده ، هـغـــه سپـیـــځلي نازنین وختـونـه

* * *

چې مـې لـــه تـــا ســـره ترون پـکي دمیـنې وکـــه
چې ستا پـــه غـــیـــږه کـې مې ځان او جهان وپیژنده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې کعبه شوې درته زه په لمانځه ودریدم
ستا په لمنه کې مې هوډ او ایمان وپیژانده

* * *

ماویل زه به دې جانانه جنتې ښایست ته
د سروغوټیو غوندې ښکلې سور غزل ولیکم
ماویل زه به دې دتور ټکري په تورو څنډو
دلمر په اوښکو حماسه دسره تکل ولیکم

* * *

ما ویل زه به ستادزلفو په حسینو شپو کې
دابدي مینې ځلانده ستورې وځلوم
ما ویل زه به ستادمخ هغه سپیڅلې سهار
د پسرلي دشنې وږمې په عطرو ولمبوم

* * *

ماویل زه په دتیارو اوږده ، اوږده لاسونه
ستا په زرینو ، پرتمینو زلفو وتړمه
ماویل زه به دبدرنګې شپې ناولې کجیر
دسپینې ورځې درڼا په غشو ووامه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خودتیارو دخدای ، بـــدرنـــــــګه ارده بـــلـــه وه
ستا برخــه لیک یې دبادونـــو پـــه وزر وتـــاړه
ستا په تندي يې آيـــا تـــونـــه دلـــمبــو ولیـــکل
ستا په ټيــــکري يې دسرو وينو سمنـــــدر وتـــاړه

* * *

مامـــرغـــلـــرې ستا له سترګو نه راټولې نـــه کړې
مادې پـــــه زلــفـــو دآرمان کلونه ، ونـــه ټـــومـــبل
دماتمونو توروشپـــو تــــه دې څراغ نـــه شــومـــه
دزړه داغلي پـــرهـــارونـــه مـــې دې ونــه ګنــډل

* * *

چې ستــــا دزړه پــــه ښار لښکرې دماتم وخـــتـــې
مایې يوازې پــه ســـرو ستـــرګو تما شـا کـــولـــه
ستـا پـــه دردونـــو اوپه خپلې بـې وسۍ مـې ژړل
ته ســـوزيـــــدې مادرته هيلــه دبـــقـا کـــولـــه

* * *

خدايـــزده چـــې ستــــا په زوريدلي زړه به څه تيريږي
ښايي چـــې ستــــا تــــه به بې هوډه ، بې وفا ښکارمه
ته به مې ورړ دخـــپــلې مـيـنـې دپــــرتـم نــه ګـــڼـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاتـــه بـــه مـــات ښـكارمه تاته به رسوا ښكارمـــه.

* * *

مات خـــو بـــه يـمـه ، خوجانانه بې وفا نه يـمـــه

دتومتونو زنجـيـــرونـه په پـښو ګـرځــوم

له تا نـــه لـيـــرې ، پـه پرديو نا آشنا كوڅـو كـې

دمجـبـوری دژونـدون پـيتې پـه اوږو ګرځــوم

* * *

خوستـــا دستـــرګـــو په زيارت باندې قسم كـومه

يوه شيـبــه دې هـم لـــه ياده جلاشوی نـه يـم

دشنـــه بـــاور په كرونده مې لا هـــو ډونه شنـه دي

دسرو غاټـــولـــو پـــه تـړون باندې ختلې نـه يـم.

* * *

دياد پــــه دښـتــه كــې مې څري ستادمينې هوسۍ

دخوب بـاغـچـه مې ستـا دحســن په ګلونـو پټه

دذهـــن دړه مـــې يـــوازې ستـا نـا مـه پـوښـلې

دژړه مانۍ مې ستا په ښكلو تصـويـرونـو پـټـه.

المان

جنوري ۲۰۰۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تروږمیو بهیر

ستا دزلفو سلسلې مې دیا دونو سـلسـلې شوې

دیوې شیبې خنداوه ، دغمونو سـلسـلې شوې

سپوږمۍ مخ دی رابنکاره که ، دتیارې شپې له کنډوه

چې دلمر زرینې څنې ، ددودونو سـلسـلې شوې

په نمجنو سترګو څـارم ، دآشنـا دقـدم لاره

خو وعدې دنن سبا یې ، دکلونو سـلسـلې شوې

دابهیر د تروږمیو ،درنـا پـه کالـه راغې ؟

که شیبې دخوشالیو ، دویرونو سـلسـلې شـوې

په وجاړه میکده کې نه ساقي او نه صهبـا شتـه

دکوثر دامید تنده ، دعمرونو سـلسـلې شـوې

له جنته راوتلی ، ددوزخ په څنډو ګـرځـم

هم ثواب او هم ګناه مې داورونو سـلسـلې شـوې

مایې زلفې بنکلولې ، په خندا یې راتـه وویـل

چې کاوونه دادې پېښو ته ، ددامونو سلسلې شوې

المان

اګست ۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپلمۍ ګلونه

چې خندا يې وريده ، له اننګيو
اس يې اوښکې د غم څاڅي له ککيو
د ديوانو دلبرکرو چپاو راغی
کوه قاف نه کېږه وکړه ښاپيريو
رنګ وبوی يې داشنا دکلي نه دی
کا غذي ګلونه راوړل پسرليو
بيا يې موږ ته کوم ناتار په خوب ليدلی ؟
د آسمان ناولو ستر ګو خونړيو
د ممانو لښتي ريږدي له وحشته
تبر شين شو په ځنګله کې د خيږيو
رژوي زرغونې پاڼې د نارنجو
دلمبو څپې راوړي دي سېليو
د زنځير ترانه کښيناسته په شونډو
د شمشير ترانه پريوته په مريو
نه بلبلو د شنه فصل زيري راووړ
نه خو بيا غاړې تازه کړې توتکيو
خړې تالې سوزيدلې سپيرې د ښتې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې نه شوې د غاټولو په غالیـــــو
نه په شنو جلګو کې بل شول سره اورونه
نه د ګلو لښکر وخوت په غونډ یـــــو
نه په باغ کې د مرسلو شونډې سرې شوې
نه په دښته کې بیا وخندل ریـــدیـــو
نه رامبیل زلفې خورې کړې په ګـــلابو
نه نرګس واخیسته ناز د چـنبیلیـــــو
نه د مشکو کاروان راغې له ختـــنـــه
نه په غرو کې عطر وشیندل هوســـیو
نه شبنم مخونه ووینځل د پـــاڼـــو
نه وربمې شونډې تازه کړې د غوټـــیو
نه بیا پیغلو په پلو کې غونچې راوړې
نه یې زانګي امیلونه پـه غـــړیـــو
نه سپوږمۍ شوه د مینو پیـغـامبـــره
نه را وختلې نجونې ، په بلـــــیـــو
نه ساقي سکروټې تویې کړې په جام کې
نه راجګې شوې لمبې له کـنډولیـــو
نه سوما شته نه متهونه د کــــوثـــرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شراب ، نه خوږې شونډې د شـــهـــيو
نه د مينې په مزار شمه شـــوه بـــلـــه
نه ځلا په " نوبهار "کې د ســپــر غيو
نه نغمې کړې ، نه نڅا د بګرام ترکـــې
د ماتم کالي اغوستـــي کابـــليـــو
نه ګرمي د رزم پاتـــې نـــه د بـــزم
نه شرنګا د زولنو نه د بـــنـــګړيـــو
سپوږمۍ ونغښته دوريځو په تيکري کې
ستورو ولمبل د تورې شپې په پـــيـــو
د سهار زخمي سرباز په وينو سور شـــو
مرغلين کڅونه ونيـــول غـــديـــو
د تقوا جامې په تن د شيطـــا نـــانـــو
د تسبو اميل په غـــاړه دلـــولـــيـــو
ديما په تخت جـــګـــړه ده د کـــربـــوړو
دوياړونو تاج په سر د چرمښـــکيـــو
ړنګيو ي د نيک وبد د تو پير پولـــــه
پروني مخونه سپين کـړل نـــنـــيـــو
په شملو کې يې پرتم د پـــرون نـــشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غرور هنګامه تللې له پګړيو

چې نهنګ يې ځان باله د دريابونه

اوس يې ګوره په وياله کې داوبړيو

آرمانونه شول پوره د مير خمنو

وينې څاځي د مردانو له کوپړيو

د زنګي غلام د تورې درنا وي ته

د با با پګړې را کوزه کړه لمسيو

بيا هما غه تورې شپې تورې سندرې

بيا هما غه تور يرغل د ترورمېيو

بيا هما غه محتسب زاړه وختونه

بيا هما غه زړه لوبه د پيړيو

بيا هما غه د بل توره دورور غاړه

بيا هما غه سور دزخ د دښمنيو

تورې وريځې تورو ي ځلانده ستوري

تورتمونه زنګوي لمر په کمڅيو

د سپلمۍ ګلونه وړ دوربل نه دي

چا اخيستې ده ميوه له ګنډيريو

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغرور غرمو سر ټيټــــي ورتــه مه شې
دوطن دډګرونو ، نــنـــګـيـالـيــو
پيلامه دبل سفر ده ستړي مــه شـــــې
داغـــــزنـــــو اوړدو لارو لارويــــو .

المان

اپريل ۱۹۹۷

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستوري

بیګاه سترګو د اسمان ژړلـــــي ستوري

چې د تورې شپې په دار ختـــلي ستوري

شپه لانده سبا شـوې چې شـــپه راغلـــه

تر ورېمې لا تللې نـده، تـللي ستـــوري

سپین سهار یې تور ما ښام ته قـرباني که

شپې په غشو د تیارو ویشتلي ســـتوري

د افق لـــمنـــه ســـره شـــوله په وینو

چا پـــه تـــوره د ستـــم وژلي ستوري

څه پروا ده که سیلۍ ګلو نـــه یـــوورل

ما پـــه زلـفــو د جانان تو مبلي ستوري

چا خـــالـــونـــه بـــا یلولـــي چا سرونه

مورې د مـیـــنـــې په سره لار بایللي ستوري

د رڼا لـــه ګـــریـــوانـــه و تلي ستوري

نن کـــوتـــې د اسمان تشه توره ښکاري

پکې نه ځلـــیـــږي سپین سپېڅلي ستوري.

المان ۲۸/۹/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ارمان

کلونه و شول چې په زړه کې يو ارمان لرمه

چې ستا ښايست او زما لويه مينه

په يوه شعر کې سره و نغاړمه.

* * *

ورځ رانه ټوله د ګلوييو په لټون تيره شي

خو چې ما ښام شي او د شپې کجير راوالوزي د ښار په لوري

او په رنګينو کو څو و غوړوي تور وزرونه

د ښار واټو نه له ستو ما نه لاړويو تش شي

او بنديز و لګېږي

نري ، نري کاږه واږه وسنني

د شنه اسمان په لوري و غځېږي،

زموږه خړه او ختينه بيړۍ

د بې پايانه سمندر په مرجاني کڅو نو و ننبلوي.

زه بيا را پا څيږم ډيوه بله کړم

او د ګلو ييو څولۍ پرانيزمه،

قلم راواخلم، کاغذونه تور کړم

او تر سهاره پورې،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د ښایست او خپلې مینې قصیده ولیکم

* * *

چې د سهر د ګزمې غږ واورم

زه مې لیکلي کاغذونه بیرته بیا له سره ولولمه،

نه پکې ستا سمسور ښایستووینم،

او نه زما هغه ښیرازه مینه

قصیده خیرط کړمه

او ټولو تورو کاغذونو ته مې اور وا چوم

او په تو دوخه یې تاوده کړم خپل ساړه لاسونه

* * *

بیا چې د شپې کجیر له خوبه ویښ سي،

وزرونه وټکوي

او بیرته والوزي د خپلې زړې ځالې په لور،

د شنه سهر شهباز تکل د الو تلو کړي

او له ختیځو غرونو والوزي د شنه اسمان د دښتې په لور،

او طلا یې وزرونه،

زمونږ د ښار له پا سه و غوړوي

کو څې راویښې شي، تازه کړي پروني یادونه

او خبل مخونه د رڼا په پیو بیا وینځي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا په واټونو د رنګونو باران وورېږي

او د پېړيو تکراري لوبه له سره پيل شي.

زه بيا ځولۍ غاړې ته وا چومه،

بيا په ګلو ييو پسې ملا وتړم

او ټوله ورځ وايم له ځانه سره

ګوندې که نن شپه مې ارمان پوره شي،

ستا د ښايست او خپلې مينې انځور و کاږمه.

خو لا تر اوسه پدې نه پو هيږم

چې ستا ښايست، او زما لويه مينه،

د يو شعر،

جغرافيه کې،

ځاييداى

کله،

شي

المان

۲۰۰۰ اکتو بر

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library